

II ЧАСТ

Петер

Ларс Рикен беше мрачен. Хвана ме под ръка, изведе ме извън съблекалнята и наклони главата си към моята.

- Нямахте те да се появиш цяла седмица!

- Бяхме с Берн Бойс на лагер-сбор в Кирхенсберг.

- Слушай, през времето, докато те нямаше, започна да идва тук едно момче. -Ларс млъкна и се почеса по носа. - Кофти момче! Странен тип. С никой не говори и можеш ли да си представиш, дори не ме е попитал как съм изработил тези титанични цици - той изпъчи гърдите си и черният му тренировъчен потник с надпис Hot Shot се опъна до скъсване. Усмивнах му се с усмивката "Добри цици си си изработил".

- Та казвам ти, странен тип - продължи Ларс. - Дай да вървим надолу.

Тръгнахме.

- По два часа без прекъсване блъска скрипеца, поти се, а очите му - все насълзени. Разбираш ли, постоянно са насълзени.

- Е и какво от това?

- Просто исках да те предупредя, да не му се чудиш много-много.

С две думи - дръж се настрана от това момче. Такива типове, дето се потят и реват на обществени места, не са подходящи за компания на национален играч от твоята класа. - Ларс ме потупа дружески по рамото.

- От година вече не съм национал.

- Пак ще станеш, ти мене слушай! Такива като тебе не се губят.

Влязох в залата с тренажорите и се огледах. Забелязах го веднага.

Вдигаше 80-килограмова щанга от седеж, втренчил поглед в най-далечния ъгъл на залата. Косата му беше дълга, ситно къдрава и привързана с усукан черен канап на тила. Пуфтеше през устата на носа, а потта се стичаше надолу по издутите му червени бузи. Погледнах Ларс.

Ларс ми направи знак да не го доближавам и отиде да провери ергомерите.

Мушнах длани под мишниците си и се приближих до 80-килограмовата щанга.

- Не съм те виждал тук - казах.

Онзи ме погледна надолу отгоре така сякаш виждаше муха, залепнала на сандвича му.

- Казвам се Ален.

Той вдигна щангата още два пъти, след което я остави на металните поставки и избърса потта, която се стичаше в очите му. Очите му бяха насълзени и зачервени сякаш бе плакал. Това ме поразих.

- Какво искаш? - попита ме той с раздразнение и с явното желание това да бъде последното изречение, което разменя с мен през живота си.

- Нищо.

- Идвам тук, за да се занимавам на тренажорите, а не да си бърбям с разни русокоси манекенки.

- Казвам се Ален - повторих спокойно.

- Чух вече.

Той си взе дълбоко въздух и продължи да вдига щангата.

- Би ли искал да изпием по едно капучино в кафенето на партера?

Той остави щангата и ме изгледа с любопитство.

- Ей момче, ти сваляш ли ме или какво?

- Не те свалям.

- Ами разкарай се тогава! - той ме блъсна в гърдите и аз паднах назад.

Тренажорите престанаха да скърцат, всички погледи се устремиха към нас. Отнякъде се появи и Ларс с тревожна физиономия върху тъпото си лице на културист.

- Казах ти да не го закачаш тоя темерут - прошепна в ухото ми, а на висок глас обяви с официален тон:

- Момчета, момчета, не искам побои в залата! Пише го и в правилника, който, надявам се, всеки е прочел поне по два пъти. Това се отнася за онези от вас, които могат да четат, но също и за тези, които не могат да четат. А също и за тези, които имат желание да се бият

- за тях най-вече! Разбра ли ме, момче? - той заби показалеца си в ребрата на дългокосия. - Мисля, че вече ти стана ясно. Ако ли пък имаш много излишна енергия, върви да се чукаш.

Стана зрелищен бой, в който аз не участвах, понеже не се бия.

Когато боят свърши, Ларс - с окървавен нос и посинено око - изхвърли сака на момчето през вратата и му кресна повече да не стъпва във фитнес центъра му, защото следващият път ще го удуши, ще му отреже топките и ще му ги натъпче в устата. И за да докаже колко сериозно говори, изпъчи застрашително мускулестите си гърди. Момчето, залитайки, последва сака си в коридора. Няколко секунди постоя с наведена глава; кръвта от носа му капеше на пода. После се засили и изрита сака си на няколко метра разстояние. Грабнах якето си и се затичах след него.

- Хей, почакай!

Той се спря и ме изгледа с безнадеждните си кръвясали стъклени очи.

- Поканата за капучино още е в сила - опитах се да кажа с колкото се може по-дружелюбен тон.
- И виж, съжалявам, че се получи така.

Всичко стана заради мен.

Той не помръдна, но ми се стори, че кръвясалият му поглед малко се избистри; той се взираше в лицето ми с присвити очи.

- Е? - повдигнах вежди.
- Обикновено не ме черпят след като са ме били.
- Аз не се бих.
- Да, личи си по чистичката ти и сладка физиономия.
- Идваш ли?

Сложих ръката си на рамото му и той покорно тръгна до мен.

Така съдбата ни събра с Петер Кьотцер.

Той ми хареса от пръв поглед - стъклените му, просълзени очи, издутите му от напрежение червени бузи; хареса ми това, че изглеждаше толкова сам... Петер имаше нужда от някого. Имаше нужда от мен и затова...

... аз разбърках захарта в чашата му с капучино.

Петер ми каза, че е родом от Бавария; семейството му живеело недалеч от Нюрнберг. Баща му не искал да го вижда "до края на живота си", защото Петер си пуснал дълга коса, оженил се за "някаква си там разпусната тинейджърка" и заминал да играе футбол в Швейцария.

- Ти си бившата звездичка на Цюрих, нали? - попита с дрезгав глас Петер, присвивайки едното си око.

- Да.

- Аз пък съм едно посредствено говно и затова напуснах аматьорския отбор на Мюнхен, за да заиграя в Швейцария. Това е страна със средняшки футбол за средняци като мен.

- В първodeвизионния отбор на Берн ли играеш?

- Номер 9.

Кимнах с глава. И той кимна с глава. Аз кимнах два пъти с глава.

- Ти наистина ли ме сваляш? - попита Петер.

- Не. Честно.

- Добре.

Петер ми разказа, че съвсем наскоро се разделил с жена си. Бракът им бил изграден само на лъжи - така ми каза. Тя постоянно се криела, за да се налива тайно с джин, той - за да спи с други момичета.

Освен това тя не обичала пържени яйца, а той направо ги обожавал.

Тя харчела всичките му пари на ротативките, той ѝ вдигал страшни скандали заради това, но веднага щом си получавал заплатата, първата му работа била да се залепи за някоя от игралните машини в клуба Game Boy. Тя искала да си купят каравана и да си готвят в тенекиени кутии, а той искал да си купи мотор - мотор!. Когато се карали, тя го наричала "скапано копеле", а той нея - "мръсна безделна курвичка".

Как само се допълвали характерите на тези двамата...

- Оженихме се на по 19. Голям гаф, нали?

- Да, голям гаф - съгласих се аз.

- Ти защо не пиеш?

- Пия капучино.

- Не пиеш бира - Петер посочи преполовената си халба с бира. Беше си поръчал бира, за да си оправи вкуса в устата след "шибаното, захаросано капучино".

- Не пия бира - казах аз.

- Аз пък ходя в студиото на оня педал, за да нашиbam тренажорите.

Петер тръсна глава и косите му - много гъсти и много къдрави - паднаха пред лицето му. Един кичур се топна в бирата му.

- Ама ти... как ти беше името? Беше нещо като Ален Делон - каза Петер и се разсмя на собственото си остроумие.

- Само Ален.

- И ти ли си го изкарваш на тренажорите?

- Не, изкарвам си го на себе си.

Това е верно. В края на краищата аз съм "талантът на века" и вината да се получи точно така си е изцяло моя.

- Хей - той се взря отново в лицето ми с присвити очи, - защо го направи?

- Кое?

- Защо ме домъкна тук? Само за да можеш отблизо да се полюбуваш на сцепената ми долна устна? Как съм с нея? Кофти съм, нали?

- Не.

- Тогава защо?

Той се наклони към мен толкова близо, че можах да усетя влажната топлина, излъчвана от запотеното му лице, мириса на засъхналата кръв в ъгълчето на устата му, който се смесваше с мириса на бира и изветрял афършейв.

- Защото мога да си представя как се чувстваш.

- Глупости! - той направи гримаса на отвращение. - Ти нищо не можеш да си представиш, момченце!

Защо ли имам чувството, че на този човек мога да кажа всичко.

Само че наистина всичко. Дори и онези неща, които не мога. Несъзнателно ръката ми напипва сребърния медальон, който...

На ушите на Тъмния рицар блесят студени камъчета, а бялото на

очите му ме гледа втренчено, но доверчиво. Пропълзявам извън моето скривалище между двата стари и прашни фотьойла. Вече мога да видя ясно едното му око - черно, меко проблясващо, силно, прекрасно, добро, красиво, любовно око.

- Трябва да си готов, когато един ден н а и с т и н а ме срещнеш - казва ми той. - Не се страхувай! Ти си добър човек. Винаги ще те обичам... любими!

М

М

М

М

М

Понякога с Петер така се улисваме в разговори, че не забелязваме кога минава полунощ. Когато не е изпаднал в някоя от обичайните си следсъпругески лоши настроения, Петер се държи много приятно.

И дава страхотни идеи - да ядем кюфтета и сладолед както за закуска, така и за обяд, да сплитаме косите си на индиански плитки, да тичаме посред нощ по алеите на градския парк.

Отдавна не се бях забавлявал така.

През деня, когато Петер е в достатъчно добро настроение и още не е изпил първата си бира, се оставя да му разказвам за книгите, които чета. Той иска да научи много нови неща. Отчаяно търси нещо, за което да се хване, за да спре стремглавото си пропадаване надолу.

И се хвана за мен.

Заедно прекарахме една дълга лятна нощ на палатка край езерото Щнелинг. Сготвихме си храната в тенекиени кутии - това навя тъжни спомени на Петер. Той си събу ботушите и ги запокити в езерото.

Трябваше да седна до него на камъка и да го прегърна, за да се успокои. Той каза, че Марина му липсва и че ако имаше под ръка още един чифт ботуши, щеше да хвърли и тях в езерото. При тези думи станах и предвидливо скрих своите в храстите. След вечерята Петер изплакна тенекиите и лъжиците в езерото, след което поиска да му разказвам за Исус, който направил от водата вино - (това, изглежда, е любимият му епизод от Новия Завет) и за това как един ден ще си купим еднакви Харлей-Дейвидсън и хижа в Алпите.

Когато се усмихне наистина щастливо, на бузите му се появяват трапчинки.

По време на днешната тренировка се сблъсках с Гуидо, който е дебел и тромав като лошо гледан домашен пес. При падането разтегнах връзки на дясното коляно.

Обадих се на Петер, за да му кажа, че тази вечер няма да се срещнем. - И без това тази вечер заминавам с шибания ни отбор за Сен Гален - отвърна със страдалчески глас Петер. - Докато сме там, ще си мисля за болното ти коляно.

- Благодаря ти за загрижеността!

- За нищо.

Прибрах се рано вкъщи и веднага се качих в стаята си. Взех една книга, но само я подържах няколко минути в ръце и я оставих. Когато лампата в коридора светна, се завих през глава и се опитах да успокоя дишането си. Майка ми влезе тихо, наведе се над мен и се заслуша в дишането ми.

- Знам, че не спиш - каза изведнъж тя с познатия наказателен глас.

Тя отметна завивките. Спя гол. Майка ми знае това много добре. Тя се загледа без да мига в безкосмените ми гърди.

- Няколко пъти вече се прибираш в три след полунощ. Тази вечер само си дойде по-рано. Къде ходиш? Не че искам да ти държа сметка, все пак си достатъчно голям, за да се грижиш сам за себе си, но все пак... Баща ти предполага, че ходиш по проститутки.

Тя замълча.

- Надявам се поне, че си носиш презервативи.

- Да, майко.

- Това е добре, Ален.

Тя ме целуна. Студените ѝ пръсти докоснаха зърната на гърдите ми и се плъзнаха надолу към пъпа ми. Пак миришеше сладостно на лавандулова вода. Както някога.

- Само че не ходя по проститутки, майко.

Тя се направи, че не ме е чула.

- О, Ален, сладък мой, какво ще правя, когато ме напуснеш?

- Няма да е както преди, майко.

- Обещавах ли?

- Да.

- Въпреки това ще ми бъде мъчно.

- Стига, майко.

- Кога заминаваш за Цюрих?

- След три седмици.

- Обещай ми, че ще заиграеш като бог! - очите и светнаха алчно.

- Нищо не мога да ти обещаю. Не правя планове дори за утре.

- Променил си се.

- Знам, вече си ми го казвала.

- Тези книги, които четеш... Не бива да се задълбаваш много в тях.

- Все пак трябва да си доволна, че не чета мръсни книги.

Надигнах се на лакти и се възрях в рисунките на стената - това са рисунки, които преди години нарисувах с химикалка.

- Майко, спомняш ли си как тогава ме наказва заради онова списание?

- О, да! - мама се разсмя и легна до мен. Сега и двамата гледахме мастилените драсканици. - Да, разбира се, че помня. Нямахме да се ядосам толкова, ако списанието беше за женски цици. Но, за Бога, Ален, това списание беше пълно със снимки на голи мъже!

- Майко!

Какво пък, така си беше.

Имаше в това съвсем секретно за другите списание снимка на един мъж, който страшно приличаше на Татко И... , Татко И..., не мога да си спомня името. Пък и да си го спомня, не съм сигурен дали бих могъл да го произнеса. Чувствам се така сякаш някой е натъпкал в устата ми

парцал. Майка ми донякъде е права. Мъжете бяха голи, а точно този мъж имаше наистина големи части на тялото си. Само че нямаше мотор, а това беше много важна отлика от татко-как-му-беше-името.

С Петер се виждаме всеки ден в кафене "Марсилия". С него не си говорим за футбол. Всъщност говорим си, но много рядко. Не че на мен не ми е любопитно как я кара Петер в първодивизионния отбор, само че на Петер не му се говори за това. Веднъж се опитах да завъртя разговора в тази посока, но Петер навреме се сети и ми изкрещя да млъкна.

- Не ми е до футбол! И без това днес се чувствам страшно кофти.

Почти всички тъпаци се изредиха да ме изритат по веднъж. Виж - той нави нагоре крачола на джинсите си. Върху пищялната му кост имаше голяма кървава рана. Поисках да я докосна с пръст, но Петер бързо смъкна надолу крачола си.

- Остави - каза с неприязън той. - Тези неща не са за теб!

- Защо мислиш така? И на мен ми се случва да ме изритат лошо.

- Ти си бог на дрибъла; винаги можеш да се извъртиш така, че да се изплъзнеш от косачката на някой гаден защитник. Имаш най-добрия демарж, който съм срещал. А аз съм трмав - всеки, който пожелае, може да ми избие зъб или да ми счупи крак.

- Глупости, Петер! Не си мисли, че не съм гледал мачовете ти, защото съм ги гледал, и то много внимателно. Ти си много добър.

- Не съм! И млъкни най-сетне!

- Петер...

- Как изобщо можах да се забъркам с копеле като теб!

- Защо си ми ядосан?

- За всичко! - изкрещя Петер право в лицето ми и изрита с върха на ботуша си свободния до него стол.

- Много добре - отвърнах спокойно и станах. - Когато поискаш да ме видиш, просто ми се обади.

- Ален, чакай!

Не, ти чакай, човече!

Спрях се на вратата.

Петер си е такъв. Човек трябва да бъде търпелив с него, защото той все още има шансове да направи нещо от живота си. Без Марина или която и да било курва и курветка.

Петер ме гледаше с надежда, че няма да се наложи да ме моли да остана, а аз сам ще пожелаая да се върна и да седна до него.

Добре, Петер, така да бъде.

- Добре, Петер, така да бъде. Заклучвам си устата навеки - казах и направих такъв жест все едно, че си заклучвам устата с малко невидимо ключе. Петер грабна въображаемото ключе от ръцете ми и го изхвърли зад бара. Барманът проследи движението на ръката му, за да види какво точно е хвърлил зад бара. Обаче като не забеляза нищо особено, легна на пода, за да провери и там.

- Какво ще правим днес? - попита Петер и начена нова бира.

- Да идем в клуба на Ларс.

- При оня педераст - никога повече!

- Ако се страхуваш, че ще ти отреже топките и ще ти ги натъпче в устата, недей да идваш с мен - казах и повдигнах рамене.

- Не ме е страх.

- Тогава да отидем.

- Не ме предизвиквай!

Очите му се наляха с кръв и ирисите им станаха опасно сини.

- Не те предизвиквам.

- Слушай - той забодe пръст в гърдите ми, - когато сме заедно, аз винаги играя тъпанарската роля на падналия ангел, а ти - на падналия ангел, на който обаче изведнъж му просветнало и станал добър и смирен за кеф на Господ. И като се държиш толкова божествено и ангелски смирено, направо ми лазиш по нервите. Какво искаш, а?

Какво искаш?

Той стовари юмрука си върху плота. Чашата с бирата подскочи, но аз успях навреме да я хвана, преди да се разлее.

- Какво искаш - да се почувствам по-гадно от сега?

- Петер, не говори така.

- Хайде, моля ти се! - Петер сбърчи нос и нервно махна с ръка.

Жилите на врата му се бяха издули като въжета. После каза:

- Тръгвай с мен!

- Къде?

Той не отговори, повлече ме за ръката навън.

- Не сме платили - напомних му аз.

- Много важно! Дирк ще го запише на сметката ни.

Този следобед Петер ме отведе в ателието на Леви. Леви носеше превръзка на едното си око и панталони от светлокафява мека кожа.

- Петер, приятелю! - ревна Леви на немски със силен руски акцент, още щом ни видя да влизаме.
- Довел си новата си любима! Каква же красота!

- Тъпако, това е мъж! - каза Петер, хвърли се на изтърбушената черна кушетка и вдигна краката си върху заринатата с боклуци маса.

- Ну да, конечно. Простите меня, мистер! Но както сам виждате, аз съм едноок като циклоп, а пък здравето ми око е толкова късогледо, че не мога да различа мъжки от женски полов орган.

- Млъкни, педераст такъв! - смъмри го Петер.

- Какво те води в скромното ми творческо гнезденце, Пьотр?

Петер се обърна към мен:

- Леви е ешкеназим.

- Какво е това?

- Руски еврейин. Рисува. Цапоти с боите. Никой не купува откачените
му картини.

- Не говори така, Пьотр! - възрази обидено Леви и сложи кафеника на газовия котлон. - Аз съм артист с дар от всевишния, а не някакъв си дребен комерсиален бояджия. Пфу!

- Не искам кафе! - отрязва го Петер. - Приятелят ми също не иска.

Дошъл съм да ми направиш татуировка.

Сърцето ми трепна.

Един Харлей зарева в главата ми.

- А, да, разбира се. Бях ти обещал преди около година, ако не се лъжа, само че тогава жена ти беше против.

- Да, а също и копелетата, за които работех - допълни мрачно Петер и извади от вътрешния джоб на якето си пакет "Давидоф".

- Ами сега? - полюбопитства Леви и премигна със здравето си око.

- Сега ритам за същите копелета в шибания им отбор, но... Марина си отиде, замина за Берген, омъжи се за един Бриан и на мен вече не ми пука кой какво ще каже. Искам тази татуировка сега и веднага!

Петер стисна запалената цигара между зъбите си, съблече якето си и си разкопча ризата.

- Готов съм.

- Петер! - погледнах го с тревожни очи.

- Няма нищо, Ален - той ме щипна по бузата. - Трябва да ознаменувам по някакъв начин започването на другия си живот, в който, дявол да го вземе -(той всмукна дълбоко от цигарата), влезе и ти с твоите езотерични книжки, упражнения в йога, прекрасни очи и всичко останало.

Така че започвам отначало с рисунка върху жива плът. Много символично звучи. Той се разсмя горчиво, Леви също се засмя, но само за да се покаже като учтив домакин, който прекрасно разбира всички смешки, казани от неговите гости. Само че това не беше смешка!

Петер застана полуизвърнат към светлината, идваща откъм зацапания прозорец. Леви се приближи към него с инструмента си в ръка.

- Какво да бъде?

- Знаеш - скорпион. Моята зодия.

- Разбира се, скорпион... Трябваше да се досетя. Ще има малко кръв, Пьотр.

- Много важно! Давай! - Петер отново смукна дълбоко от цигарата си и две струйки тютюнев дим се изнизаха през носдрите му.

Леви старателно заработи с машинката върху лявото му рамо.

- А вие коя зодия сте, прекрасни приятелю на петер?

- Водолей.

- Хубава зодия - кимна с глава леви. После ми хвърли бърз поглед.

- Има ли нещо общо с медальона, който носите?

- Не знам... Предполагам, че да.

- Кафето! - изпищя изведнъж Леви.

- Аз ще го вдигна - извиках и махнах кафеника от котлона. Докато разливах гъстата течност в многократно използваните, не добре измити пластмасови чаши, които Леви беше приготвил, устата ми каза:

- Леви, ще татуираш ли и мен?

Цигарата падна от устата на Петер, но Леви навреме я изгаси с крак.

- Разбира се, няма проблеми! - отвърна весело и с професионален тон евреинът.

- А би ли могъл да изрисуваш върху рамото ми един йероглиф?

Подадох на Петер чашка кафе.

- Стига да ми кажеш какъв. Леви е велик рисувач, мистер - рисува всичко!

- Не се съмнявам в това.

- А какъв да бъде йероглифът?

- Веднъж видях в една книга как китайците изписват живот... Хубав йероглиф.

Петер ме погледна с присвити очи и устните му се разтеглиха в доволна усмивка.

Татуирането на Петер продължи 45 минути. През това време той изпуши две цигари, каза шест наистина смешни вица и изпи няколко чашки от силното черно кафе на Леви.

- Е, красиви мистер - каза Леви, когато най-накрая Петер стана и излезе пред ателието, за да огледа добре татуировката си на слънчева светлина, - все още ли държите на китайския йероглиф?

- Да - кимна главата ми, без да ме попита дали наистина съм искал да го направя.

- Тогава - пожалуйста! - той театрално почисти с ръка стола, на който допреди малко беше седял Петер и ме покани да седна. - Бихте ли се съблекли, мистер?

Свалих пуловера си и останах гол до кръста. Леви прокара дългите си кльощави пръсти по лявото ми рамо.

- Каква прекрасна кожа! От 15 години се занимавам с татуиране, но за първи път виждам мъж с толкова прекрасна кожа като вашата, мистер.

- Не дрънкай много, ами се захващай за работа, ако искаш да си получиш стоте франка! - това беше гласът на Петер, който междувременно беше влязъл в ателието и проверяваше дали му е останала поне още една цигара.

- Разбира се, разбира се... Само да проверя за йероглифа в каталога с рисунките...

Болеше.

Въпреки че толкова упорито се противеше, Петер се съгласи да идва с мен във фитнес-залата на Ларс Рикен.

- Не знам какво ми става - поклати разочаровано глава Петер. -

Правя всичко, което ми кажеш. Това е тъпотия! Аз съм се побъркал.

Не мога да се позная!

- Може би все още ти липсва жена ти.

- Глупости!

- Помисли върху това. Погледни се отвътре!

Петер разкопча ципа на якето си и много демонстративно се погледна "отвътре".

- Хайде, да вървим в клуба на оня педераст!

- Добре, че се съгласи.

- Ти си една мръсна, русокоса манекенка-изнудвачка! - разсмя се Петер и ме прегърна през раменете.

Когато Ларс ни видя да влизаме в клуба му, не каза нищо. Просто ни изглежда подозрително и това беше. Тази вечер всички зяпаха майсторски изработените татуировки върху левите ни рамене. Скорпионът на Петер заплашително се закани с юмрук на Ларс Рикен.

Петер е труден човек. Но напоследък започвам да забелязвам промяната в него. Той се поддава на укротяване много трудно. Затова първо го оставям да чупи каквото пожелае, да пуши, да рита контейнерите за боклук и чак след това му давам да се разбере. Всъщност как му давам да се разбере? Давам му книги. Петер ги взима неохотно, без да ме гледа в очите. Прехвърля дъвката между езика и зъбите си и сумти с недоволство, че "тъпите езотерични книжлета" не му трябва и че стават само да си избърше с тях задника.

Петер започна все по-често да ме търси у дома. Отначало идваше само след 11 часа. Заставаше по средата на каменистата алея с ръце, мушнати във високите джобове на коженото му яке и се заглеждаше в осветения прозорец на стаята ми. Не звънеше на външната врата, не ме викаше по име, дори не се движеше. Просто постояваше около четвърт час там отпред, захапал отдавна загаснал фас, и гледаше към прозореца ми. После се обръщаше и бавно си тръгваше.

Кучето на съседите - онова грозно и зло псе - нито веднъж не го залая...

- Това момче... - покашля се баща ми и ме погледна над очилата си, - това момче напоследък идва често.

- Ммм - кимнах с глава.

- Връзвай си косата, ако обичаш, докато вечеряме - каза татко по навик и продължи темата за Петер:

- С какво се занимава?

- Играе футбол.

- В Берн Бойс?

- Не, в първодивизионния отбор.

- Бих ти препоръчал да внимаваш с него.

Когато баща ми започне да разговаря с мен по време на вечеря, винаги ставам неспокоен. Очаквам всеки момент да ме запита с леден, господарски глас: "Кой ти даде този медальон?"

- А защо се е залепил за тебе? - попита татко, прегъна вестника и го подпъхна под чинията си.

- Объркан е...

- И ти веднага си се захванал да му даваш първа помощ.

- Не е точно така. Той също ми помага.

Това брюкселско зеле направо ме отвращава!

Очаквам въпроса за медальона...

Татко пак се покашля, наведе глава и се зае отново със сиренето и салатата си.

Тази вечер май ще се размина с ужасния въпрос...

Някой слага ръка на рамото ми.

- Петер!? За бога, изплаши ме!

- Помислих, че плачеш.

- Откъде ти хрумна такова нещо?

- Така ми се стори.

- Защо куцаш?

Той не отговори. Направих му място до мен на пейката.

- Знаеш ли, копеленце русо, прочетох книгата, която ми даде - каза най-после той и наведе глава.

- Знам защо ме накара да я прочета.

Тази чайка Йонатан, за която се разказва в нея... Това съм аз, нали?

Аз съм. Това съм аз, особено в онзи момент, когато детето на рибаря я простреля с прашката си и тя падна на пясъка. Тогава дойдоха черните птици.

Той се притисна до мен.

Пейката, на която сме седнали, е само на няколко крачки от изкуственото езеро в центъра на Грюнерпарк. Децата, които тичат покрай нас, хрускат шоколадови пръчици. Наблизо има павилион за сладкиши, затова почти всяко дете яде нещо шоколадово.

- Дойдоха черните птици и започнаха да ме кълват - по ръцете, по краката, по очите.

Петер инстинктивно покри главата си с ръце. Няколко руси хлапета спряха да играят и застанаха на метър-два встрани, зяпнали Петер с отворена уста.

- Щяха да ми изкълват очите тези шибанячки, ако не беше дошла другата чайка. Ти ме хвана за здравето крило и ме помъкна към водата.

Това е вече нещо друго - във водата черните птици няма да могат да ме кълват.

- Хайде, Петер, успокой се.

Той вдигна глава, погледът му се избистри, а после изведнъж се разплака с глас. Децата уплашено се разбягаха.

Днес най-после реших да кажа на Петер, че в понеделник заминавам за Цюрих. Петер изрита първата детска количка, която се изпречи пред погледа му. За щастие, количката се оказа празна - бебето предвидливо беше отвлечено от извънземни.

Съботна вечер.

Звезди за декор - жълти като пуканки с кокосово масло. Момичетата носят бели рокли с високи талии.

Само преди час изиграх последния си мач за аматьорите от Берн Бойс. В понеделник трябва да замина за Цюрих, защото за вторник са назначени първите тестове за физическа кондиция.

Трябваше да се срещна с Петер в "Марсилия" в десет и половина. Мислих си, че няма да дойде. Даже бях сигурен. Откакто разбра, че ще заминавам, изглеждаше толкова натъжен и потиснат; чувствах как лошото настроение и отчаянието се наслояват върху лицето му на гъсти пластове - толкова гъсти, че не можеше да ги отмие дори с пет чаши бира. И аз се чувствах зле като го гледах така. Петер вече значи нещо за мен. А аз за него даже повече. Понякога го хващам как ме гледа без да мига, облакът на бара.

- Какво правиш? - питам го аз.

- Правя нещо за себе си - нали така съветват твоите книги.

- (Той все още нарича книгите, които и той чете "твоите книги".)

- И какво по-точно правиш за себе си?

- Възвисявам се духовно - отвърна той с леко ироничен тон.

- И как го правиш?

- Ами, гледам те.

- Надявам се, не съм чак толкова безобразен, че да предизвиквам интереса ти до такава степен.

- Не, не си - поклати глава той, без да сваля втренчения си поглед от лицето ми, и в това е бедата.

Петер иначе е весело момче - не винаги ме гледа така.

Тази вечер, когато влязох в "Марсилия", Петер вече ме чакаше на бара. Значи все пак беше решил да дойде. Той не ме забеляза веднага. Седеше на високо столче точно срещу бармана и си приказваше с някакво силно нагритирано момиче, което собственически беше прехвърлило разголеното си бедро през крака му. Петер я галеше по бузата и отдалече си личеше, че я

забавлява като и говори мръсотии. Когато обаче погледите ни се срещнаха, мръсното изражение от лицето му моментално изчезна, той отблъсна грубо момичето от себе си и стана.

- Седи си спокойно - усмихнах му се аз и се качих на опразнения от момичето стол. - Дирк, дай ми тоник с лед. Хубаво се бяхте заприказвали с малолетната госпожица.

- Глупости! - Петер отметна назад косите си.

- Слушай, Петер, мисля, че не бива да прекарваме последната си вечер заедно точно тук и точно така. Да идем у вас и да си направим спагети болонезе. Какво ще кажеш?

- Ален, нека ти кажа нещо.

- Какво?

- Не искам да заминаваш.

- Няма начин.

- Чувствам се като старо куче, прегазено от камион.

- Май идеята ми да идем у вас не е блестяща. По-добре ще е ако се разделим още тук.

- Ох, мамка му! - Петер стисна очи и се удари с юмрук по челото.

- Иде ми да си разцепя главата, Ален. И знаеш ли какво ще направя, копеле? Ще отида някъде, където няма да можеш да ме намериш и ще се напия като мотика. После ще се довлача до гарата и ще легна на релсите.

Петер блъсна чашата си на пода и изтича навън.

- Ей, ей, ей, педераст такъв, върни се! - извика барманът Дирк и понечи да изтича подир него, за да го довлече обратно за яката.

Аз обаче побързах да го спра.

- Остави го, Дирк, аз ще платя. И бирата, и счупената чаша.

- Ами бирата на момичето, което беше с него?

- И нейната бира ще платя.

- Това твоє приятелче - гневно заговори Дирк, докато със злобно ожесточение събираше парчетата от чашата, - това твоє приятелче на всеки два дена чупи по нещо. Шефът вече на няколко пъти ме предупреждава да не го пускам в заведението. Ама аз заради тебе, Ален... Само заради теб, защото знам, че сте приятели, му давам да си поръчва пиене.

- Ще го помоля вече да не чупи.

- По-добре му кажи да не се мярка вече насам.

- Май че точно това ще стане.

Платих и си тръгнах.

Тази нощ дълго мислих за Петер.

В 11 часа по телефона ми се обади Адриан Кнуп, за да ми съобщи две важни новини. Първата беше, че трансферът на нападателя от Сен Гален в Цюрих се е провалил и че сега ръководството отчаяно търси подходящ човек с офанзивни функции, когото да купи на мястото на изтървания сен-галенец. Втората новина беше, че в понеделник сутринта на летището в Цюрих ще ме чака бял Мерцедес с чернокож шофьор, който ще ме откара право в клуба. Попитах дали трябва да нося черен смокинг и червен карамфил в бутониерата, за да може чернокожият шофьор да ме познае.

- Бъди по-умерен в думите си, момче - вече отговорът от другата страна. След което връзката прекъсна.

Червеният карамфил, който прикрепих с безопасна игла на ревера на коженото си яке в понеделник сутринта, накара стюардесите в самолета да ми се усмихват ослепително.

- Ще искам от теб добри игри през целия есенен полусезон. Заякнал си - това е добре. Но ще трябва да станеш още по-силен в единоборствата - те са слабата ти страна. Противниковите защитници могат да те изблъскат и с едно духване, ако не умееш да им се противопоставиш по-твърдо - говореше ми Адриан Кнуп, докато се возеше до мен на задната седалка в белия мерцедес. Дъвчеше пура и въртеше златния пръстен на безименния си пръст.

- Ако не се стараеш както трябва и аз забележа това, ще те върнем незабавно на аматьорите в Берн.

- Какво стана с нападателя на Сен Гален? - попитах колкото да кажа нещо.

- Не ти ли казах - трансферът се провали. Обаче точно вчера успяхме да грабнем под носа на Сервет едно момче от Берн.

- Кое момче?

- При това трансферната му цена беше доста разумна.

- Кое момче?

- Махни този театрален карамфил, за бога! - процеди през зъби Адриан Кнуп. - Пред стадиона ще има журналисти, не искам да те снимат в такъв кретенски вид. Между другото, утре ще направим официалното представяне на новозакупените играчи в хотел "Хилтън". Задължително е да си облечен по този случай с клубния костюм, който още днес ще получиш от домакина на отбора. И... - той повдигна над веждите си тъмните си очила и премери на око дължината на косата ми, - и не е лошо да си вържеш косата. Или даже най-добре се подстрижи.

След което млъкна и дори престана да върти златния пръстен около безименния си пръст.

Шофьорът наистина беше чернокож.

"Талантът на века" се завръща."

" Шампионският клуб от Цюрих приемна отново блудния син".

" През първия футболен сезон Цюрих ще разчита на младия Сабро и неговите голове".

Хвърлям по едно око към заглавията на вестниците, докато се обличам.

Слагам си официалния клубен костюм. Новият ми червено-син екип виси на закачалка в гардероба, под стола са бутонките Loto и трите чифта кори, а върху хотелското легло - тренировъчните анцузи, двата сака с емблемата на клуба и всичко останало. Поколебах се няколко минути какво да правя с косата си - дали да я вържа или да я оставя свободно спусната. Точно в този момент забелязах през прозореца да се приближава колата, която трябваше да ме вземе, за да ме отведе в "Хилтън". Така проблемът с косата от самосебе си отпадна; просто вече нямаше време да я връзвам...

На представянето в залата за пресконференции в "Хилтън" присъстваха около стотина журналисти, освен това цялото клубно ръководство, съотборниците ми -Стефан Шапизо, Чириако Стефанели и тони Йекини вече не бяха сред тях. Стефан замина за Крефелд, Чири - за Кайзерслаутерн, а Тони - за затвора със специален трудов режим край Винтуртур.

Случват се такива неща... - Треньорът Отмар Фелд ме покани с усмивка да седна до него и собственоръчно ми наля минерална вода.

- Знаеш ли, радвам се, че се върна - прошепна той в ухото ми.

- Тогава не исках да се получи така, Ален. Но президентът на клуба беше направо бесен...

- Оставете, не си правете труда! Вече дори не си спомням.

Тогава влезе Адриан Кнуп и фотоапаратите защракаха. Светкавиците блеснаха право в очите ми, затова в първия момент не можах да видя кой беше човекът, който влезе след Адриан Кнуп в залата, който се отправи с леко разкратена походка към дългата маса за пресконференции, който разхлаби с жест на досада вратовръзката с клубните цветове, който седна на свободния стол откъм лявата ми страна и си отвори веднага бутилка пепси-кола.

- Господа журналисти - чух някъде отдясно микрофонения глас на Адриан Кнуп, - позволете ми да ви представя тримата нови играчи, които нашият клуб закупи преди началото на футболния сезон. Двама от тях са вече картотекирани за предстоящия първи мач от шампионата срещу Сервет Женева. нека започна от Ален Сабро, който, така да се каже, си върнахме обратно за трансферната сума от 900 000 франка от втородивизионния Берн Бойс.

Светкавиците отново се забиха в очите ми и аз примижах.

- До мен е 20-годишният защитник на Лугано Франсоа Деларние, който също като Ален Сабро е проектонационал.

Адриан Кнуп направи кратка пауза, след което продължи със същия тон на търговец, който хвали прясната си стока:

- И накрая - 24-годишният германски нападател от първия отбор на Берн Петер Кьотцер, с който успяхме да сключим договор буквално преди броени часове и който дори още не е картотекиран. В момента Петер е с контузия, но вероятно ще можем да го използваме след по-малко от 2-3 седмици.

Обръщам се като в каданс.

В каданс засенчвам очите си с длан.

В каданс протягам ръка и я поставям върху рамото на човека до мен.

Петер кимва с глава, без дори да ме погледне, след което казва тихо, за да не се чуе в микрофона:

- Да, копеленце русо, наистина съм аз! Обаче в момента съм малко окуцял...

Тогава видях щастливата усмивка в ъгълчето на устните му.

Никога не знаеш с какво може да те изненада съдбата.

В Цюрих настъпиха страхотни дни. С Петер. Това, което се случи, е направо невероятно. Аз и Петер в един отбор! В отбора - шампион на Швейцария.

Сега, когато тренираме рамо до рамо и аз чувствам дъха му в лицето си, докато изпълняваме някое стречингово упражнение по двойки, се вълнувам почти като момиче при първата си среща. Петер обаче се държи малко дистанцирано. разбира се, и той е не по-малко зашеметен от начина, по който така щастливо се стекоха обстоятелствата, само че не бърза да показва емоциите си. Може би го е страх, че една сутрин ще се събуди в леглото си в старата квартира в Берн - много, много далеч от моето легло в Цюрих...

- Петер, какво има? - питам го загрижено.

- Тихо! - той поставя пръст върху устните си. - Замълчи, моля те, защото не мога да повярвам. Просто не искам да говоря за това.

Напоследък Петер наистина не говори много; сутрин ходи редовно на процедури заради контузията в бедрото, после прави лека тренировка с нас, а на обяд изчезва, за да хапне някъде сам.

Старите приятели от Цюрих вече не са ми забавни. Но изглежда, че и те повече нямат никакво желание да се срещат с мен. Това не ме притеснява. Просто няма значение. Шушукат си в отбора за нас с Петер, когато ни виждат да влизаме заедно в банята и да излизаме поотделно. Съмнява ги дори това, че винаги си помагаме един на друг в пренасянето на саковете от автобуса до стадиона преди някой мач като гости. Злорадо се подсмивват, когато мълчаливо разресваме косите си, застанали пред огледалата в съблекалнята или когато бягаме плътно един до друг, откъснати на пет метра от групата.

Аз не им се сърдя; в края на краищата така, както изглежда на пръв поглед връзката ни с Петер е повече от подозрителна.

Преди се забавлявах като обвинявах за всичко другите, когато печелих на карти или когато си купувах някое скъпо парцалче. Сега се забавлявам по нов начин, който до преди време не ми е правил особено впечатление

- вкарвам великолепни голове и то с лекотата на пеперуда.

Съвсем наскоро Адриан Кнуп ми предложи да напусна хотела и да се преместя в новото си жилище. Той сложи ключовете в ръката ми и каза:

- Къщата се намира на "Зигфридщрасе", на стотина метра от Операта.

Ще пратя шофьора си да ти помогне с пренасянето на багажа.

Жилището е просторно, но някак си прекалено голямо за сам човек като мен. Френски прозорци във всички стаи, подово отопление, микровълнова печка, стени, боядисани в африканско жълто и голяма градина, в която бих могъл да отглеждам фрезии, кучета и боабаби.

Не се задържам дълго въщи - само за спане, за закуска, да почета, да си направя упражненията по йога. Дори не съм си направил труда да разопаковам целия си багаж. Заобиколен от кашоните и мебелите, покрити с бели, чисти калъфи, се чувствам така, сякаш всеки момент таксито ще спре отвън, аз ще се кача на задната седалка и то ще ме откара където пожелае.

Има един голям, изискан ресторант в центъра на Цюрих, който се посещава изключително от добре облечени банкери и дами, излезли сякаш от онзи страстен кулинарен разказ на Съмърсет Моъм "Обядът". Полилеите са кристални, сервизите - изписани от Венеция, келнерите са красиви като манекени от каталозите за мъжка мода на Келвин Клайн, приборите - задължително сребърни, а писоарите блестят като усмивката на холивудска актриса.

Петер харесва този ресторант; по-точно харесва начина, по който накрая му сервират сметката - върху сребърен поднос, гарнирана със стръкче орхидея и под стъклен похлупак. Освен това много се забавлява като наблюдава как изтънчените, бледи, кашмирени дами ни гледат, когато двамата се появим, облечени с кожени сака, джинси и дълги коси, разпуснати по раменете. За по-голяма изисканост винаги закачаме с безопасна игла някоя пъпка от роза върху ревера на саката си.

- Много е шик! - клати одобрително глава Петер и ми праща въздушна целувка.

Някои от дамите направо започват да се гърчат от страст, щом ни забележат, че влизаме - (защото ние сме постоянни клиенти и повечето дами ни познават и даже неустойимо желаят да ни имат в леглата си) . Но ние с Петер се преструваме, че това не ни прави особено впечатление;

още повече нали трябва да се държим на ниво, тъй като тъмните очила, които почти никога не сваляме, и розовите пъпки на реверите ни, определено ни отреждат едно високо класово положение.

Имаме си и любима маса - кръгла маса за двама със златен свещник по средата - (от който Петер си пали цигарата). Обикновено си поръчваме спагети с чеснов хляб - (които по принцип не фигурират сред изисканите ястия в менюто) и скоро въздухът около нас замирисва убийствено на чесън и тигрова мас. Това последното е заради мускала, натъпкан с тигрова мас, който Петер не сваля от врата си.

Келнерите са разбрани момчета, освен че са страшно красиви и любезни. По трима наведнъж се втурват да ни обслужват, когато видят, че заемаме местата си един срещу друг на любимата ни маса и затъкваме белите кърпи под брадичките си. Има едно младо келнерче, викаме му Крейзи Янки - (понеже майка му е американка, родом от Кънектикът), което е толкова лудо по нашия отбор, че всяка вечер ни носи по някакъв много калоричен ориенталски сладкиш, дето после не вписва в сметката ни.

Тази вечер дамата от съседната маса не престава да ни зяпа с демонстративно отвращение, доста често притиска кърпичката към устните си и досажда на мъжа си с думи от рода на: "Скъпи, как е възможно да допускат такива хипита тук! Вече не е останало и едно класно заведение заради наплива на тези демократизирали се простаци с високо самочувствие и плитък ум."

- Хей, келнер! - провикна се тя и нашият Крейзи Янки услужливо се надвесил над нея.

- Да, мадам?

- Няма ли да помолите "господата" от съседната маса да напуснат?

- Съжалявам, госпожо, но в нашия ресторант нямаме изисквания към облеклото на клиентите. При това господата са редовни клиенти и си плащат за храната, която изяждат.

- Но, за бога, те ядат аншуата с пръсти!

Крейзи Янки ни хвърли весел поглед. Ние му махнахме с мазни пръсти в отговор.

- Хей, вие двамата младежи! - извика безстрашно дамата и се изправи. Съпругът и се прикри зад бутилката вино. - Вие, наркомани такива... Ще се оплача на управителя от вас!

- Я си налягайте парцалите и русата перука, госпожо! - озъби й се Петер и смукна един дълъг спает, който остави мазна диря по брадата му.

Престанах да се смея и го ритнах под масата.

- Петер, стига!

- Ще стана и ще я прасна по главата със скелета, който остана от печеното ми пиле! - продължи с нагъл тон Петер, без да обръща внимание на тревожния ми поглед.

- Аз пък ще се оплача на управителя! - премина във фалцет възмутената дама и пайетите на бюстието й проблеснаха гневно. - И ако този глупав келнер тук - тя посочи с пръст Крейзи Янки, - не се погрижи да се махнете оттук, то мъжът ми със сигурност ще ви изрита там, където ви е мястото. Нали, Герд?

Герд не седеше вече до нея. Беше напуснал безславното бойното поле и сега сигурно гълташе хапчетата си за болно сърце, заключен в някоя от тоалетните с блестящи от чистота, ухаещи писоари.

Разгневената дама се приближи до нашата маса и залепи на Петер гореща, аристократична плесница. Краката на Петер паднаха от стола, върху който ги беше качил, долната му челюст увисна, а очите му започнаха да се наливат с кръв и сълзи.

Тъмния рицар ме хвана за ръката и ме притисна към себе си.

- Притискай всичко към себе си! Всичко, което плаче - каза той.

М

М

М

М

М

Прескочих стола, който ме разделяше от Петер, блъснах с лакът полуизпразненото блюдо с аншуата и сграбчих Петер за раменете.

Жената стоеше отстрани, а очите ѝ бяха обещени от страх - приличаше на дребно животно, което очаква всеки момент да бъде разкъсано.

Но не беше.

Притиснах Петер силно към себе си и закрих главата му със самото си. Той впи пръсти в джобовете на джинсите ми. Дишането му постепенно се успокои. Гостите на ресторанта, готвачите, наизскочили от кухненските помещения, Крейзи Янки и останалите келнери бяха застинали по местата си също както в приказката за Спящата красавица. Някои от тях бяха получили странни лицеви тикове от напрегнато очакване как ще се развие докрай случката.

Случката обаче не се разви кой знае колко зрелищно. Просто изведох Петер навън; той все още криеше главата си в самото ми и дишаше на пресекулки. Хладният черен въздух отвън скоро съвсем го успокои.

- Какво ми става? Боже, какво ми става? Ален, прасни ми един по мутрата, та дано се оправя!

- Хайде, моля те, стегни се!

- Не, теб те моля, прасни ми един!

Тогава си плюх на юмрука и го ударих така, че да го заболи. Дори му пуснах малко кръв от долната устна.

- Уха! - развесели се Петер. - А уж не се биеше... - той разтърси брадясалите си бузи и избърса кръвта от устата си.

- Наистина не се бия! - отвърнах спокойно.

На другата сутрин Петер се появи на тренировка както си беше със сцепената долна устна и ... с две сребърни обеци на лявото ухо.

- Изглеждаш красив - подхвърлих аз, докато стягах връзките на гащетата си.

- Не колкото теб - отвърна Петер и хвърли сака си под пейката.

- Здравейте всички копелета!

Останалите играчи му кимнаха с глава.

- Ален, отвън те чака едно сметаново парче. При това без сутиен! - Благодаря ти, Гайгер - отвърнах аз и погледнах Петер. Той изсумтя нещо, свали скъсаните си джинси и ги наблъска в шкафчето си.

- Гайгер?

- Какво?

- Сигурен ли си, че мен търси онова момиче?

- Сигурен съм, за бога. При това е без сутиен, човече!

Петер ми хвърли студен поглед и запрати ядно ботушите си под пейката.

- Сигурно нещо бъркаш, Гайгер - казах аз. - Тук никой не ме чака.

Не е възможно. Но за всеки случай ще проверя.

Отвън пред вратата стоеше Ванина с ръце на кръста. Беше сменила плътно прилепналите към гърдите блузки и джинсите с пола, сако и тънки черни чорапи. Наистина приличаше на нечия секретарка. Още щом ме видя, тя се спусна към мен, хвърли се на врата ми и покри лицето ми с дъх на сутрешно кафе и червило. Стоях, без да помръдвам, като парализирано египетско божество.

- Няма ли да ме прегърнеш? - Ванина учудено повдигна вежди. -

Ехо, Ален, тук ли си? Виждаш ли ме? Виждаш ли ме? Чуваш ли ме?

- Пусни ме, Ванина!

Тя откопча пръстите си от врата ми.

- Какво ти става? Не се ли радваш да ме видиш? След толкова месеци...

Тя се отдръпна на две крачки от мен и тогава видях, че тялото ѝ е пусто като необитаем остров...

Чакрите на Ванина не светеха...

Още с пристигането си в Цюрих се натъкнах в една книжарница на книгата, която отдавна търсех. Казва се Наръчник за освобождаване на енергиите на седемте чакри. Когато я прочетох, дълго се гледах в огледалото, въобразявайки си, че моята червена чакра свети толкова силно, че биха могли да ме забележат от цяла миля. Но дори и да не свети, аз я усещам - това е енергийният център в главата ми - там, където се ражда истинската ми сила, там, където копнея да се прибера, когато отвън ми стане неудобно и всичко, което ме заобикаля, престане да има значение за мен...

- Ванина, не знам...

- Ти никога не си знаел.

В този момент Петер излезе, облегна се на стената, скръсти ръце на гърдите си и ни загледа със строгостта на учител, който е спипал две невръстни хлапета да пушат в училищната тоалетна.

- Ванина... - хвърлих виновен поглед към Петер, - ще се разочароваш от мен. Аз вече не съм такъв...

- Какви ги говориш?

- Ела довечера у дома и ще се убедиш. Ще ти разкажа някои неща...

Хайде, Петер, да вървим да разгриваме!

Петер ме хвана за лакътя и ме изведе навън под носа на моята бивша любима.

Това беше една измъчена любовна нощ. Без любов с Ванина. Не се случи нищо. Сигурно не се възбудих, защото още в коридора при съблекалните открих, че тялото на Ванина е пусто и заключено. Не се опитах да ѝ се извинявам, само защото така правят изложилите се любовници по филмите. Ванина ядосано стана от леглото, навлече бялата си тениска. После седна до мен и прокара ръка по гърдите ми. Наведе се и се взря в лицето ми. После разгледа сантиметър по сантиметър тялото ми, татуировката върху лявата ми ръка, гривните, които си бяхме разменили с Петер по време на нощното лагеруване край Ааре...

След това се разходи из стаята, прелисти небрежно и без интерес книгите ми - тези, които бяха най-отгоре в кашоните. Наблюдавах я как се движи със спокойни, студени очи.

Когато остави на мира книгите ми, Ванина се приближи до прозореца и се загледа навън.

- Ален, честно казано, вече не знам дали се казваш Ален. или карстен, или Андреас, или Бог знае как... Това не си ти!

Неочаквано усетих диханието на Мелани в ухото си. - Предупредих те още сутринта, че ще се разочароваш от мен.

- Вече не те ли възбуждам? - попита тя с обиден глас.

- Не.

- Поне си откровен, мръсничко! - тя започна да хапе устните си също като някоя истерична майка.
- И тази твоя татуировка, новият ти приятел - тази горила, която постоянно мирише на тигрова мас и сигурно си събува ботушите само за да ги смени с бутонките... Слушай, повече не искам да ме търсиш!

- Не съм и правил опит. Ти ме потърси...

Какво съм виновен аз, че Ванина повече не ме интересува? И как може да ме интересува човек, чиито чакри са запечатани завинаги!

Ванина не е това, което търся - тя е твърде повърхностна, твърде предвидима, твърде сексуална...

Когато Ванина, много разстроена и много погрозняла заради разцапвания по лицето ѝ грим, си грабна шлифера и си отиде, станах от леглото и клекнах до кашоните с книгите. Усмихнах им се и прокарах ръка по кориците им. Те също ми се усмихнаха и ме прибраха при себе си в кашона.

Прекарах нощта, седнал на пода в поза лотос.

Падмазана - това съм аз, защото наистина приличам на лотос...

Това, което е вътре в мен, иска да излезе. А това, което е извън мен, иска да влезе. Ще отворя прозореца, ще отворя вратата, за да нахлуе вътре с оглушителен шум и със запалени фарове блестящият Харлей.

Загубихме четвъртфиналния мач за Купата на страната от Ксамакс Нюшател с 2:3. Аз вкарах един гол, а Петер пак се контузи - едва 12 минути, след като беше влязъл в игра. Докато го изнасяха на носилката със счупена лакътна кост, той стискаше очи и викаше:

- Ален, Ален, не ме оставяй, ела с мен! Не ме оставяй, по дяволите!

Тия животни ми счупиха ръката...

Вървах отстрани до носилката, държах ръката си върху горещото му мокро чело и се опитвах да го успокоя.

- Веднага след мача ще дойда в болницата, обещавам ти!

- Хей, момчета, по-полека с носилката. Не го клатете!

Независимо, че санитарите бяха изнесли вече носилката извън терена, Петер не искаше да ме пусне - стискаше долния край на разгащената ми фланелка със здравата ми ръка и говореше разни безсмислици.

- Изпада в безсъзнание! - разкрещях се аз. - Носете го по-бързо в колата, дявол да го вземе!

Страничният съдия дотича до мене:

- Ако не се върнеш веднага на терена, момче, главният ще те изгони от игра.

Отмар Фелд извика откъм тренировката скамейка, размахвайки ръце като побеснял:

- Ален, връщай се в игра! Веднага! Остави Кьотцер и веднага се връщай на терена!

Успях да се откопча от пръстите на Петер и без да откъсвам очи от отдалечаващата се носилка, изтичах обратно до тъч-линията. Главният съдия ми даде знак, че мога да вляза в игра.

Исках да зарадвам с нещо Петер и гипсираната му ръка.

За късмет в края на ноември в Цюрих организирах голям автосалон-изложение на някои от световноизвестните фирми-производителки на мотоциклети.

Толкова се вълнувах, че по случая си сложих бяла риза и чисто нови джинси. Реших, че такова събитие ще предизвика душевно вълнение и у Петер.

Когато отидох да взема Петер от жилището му, той още не се беше приготвил. - (Макар че още преди цял час му се бях обадил, за да го предупредя, че ще мина да го взема към 11.) Петер обаче като че ли нямаше намерение да се приготвя за каквото и да е.

Външната врата беше отворена. Бутнах я и влязох. Коридорът беше заринат с разхвърляните ботуши на Петер. Изритах някои от тях, за да си проправам път към всекидневната.

Всекидневната на Петер е едно дяволско местенце, което той поддържа във вида, в който е била преди сътворението на света.

Петер седеше полусвличен на канапето пред телевизора, гипсираната и здравата му ръка висяха от двете страни на облегалките и пръстите им докосваха пода. Самият Петер гледаше видеокасета, на която анимационното прасе Порки биеше с морков по главата анимационния заек Бъгс Бъни. Всъщност Петер гледаше касетата със затворени очи и даже хъркаше.

- Да вървим на изложението! - креснах аз и викът ми го събуди.

- Ти върви - махна с ръка Петер и се намести на канапето. Без да иска блъсна с гипсираната си ръка кутията с бира и тя се разля върху килима. Това обаче никак не го впечатли.

- Слушай, Петер, човече, не можеш по цели дни да висиш в тази вмирисана дупка, да гледаш видео и да се наливаш с бира.

- А, що пък, така ми харесва!

Отворих широко прозорците и силната слънчева светлина ослепи за миг Петер. Той зарови лице в свивката на ръката си.

- Затвори шибаните прозорци!

- Обличай се!

- Остави ме на мира!

- Няма да те оставя на мира!

- Защо, мамка ти, не ме оставиш на мира?

- Защото не искам.

- Мамка ти!

За първи път ми се случва да изкъпя мъж. Вонящ на бира и на пот, мъж с гипсирана ръка и отдавна несресвани дълги коси.

Петер покорно се остави да го съблека и да махна мускала с тигровата мас от врата му.

- Какво мислиш за члена ми? - попита той неочаквано с унизен глас, когато смъкнах гащите му направо с джинсите.

- Нищо конкретно не мисля. Хайде, ела под душа!

Съблякох се само по слип, свалих часовника си и влязох с Петер под душа. Пуснах топлата вода и насапунисах раменете и гърба му.

Той вдигна лице към струята и остана в такава поза, със затворени очи и отворена уста, няколко минути.

- Чувствам - каза той, без да отваря очи, - чувствам как черният ми дроб, жлъчката и червата ми стават чисти и нежни като оная работа на някоя девица ... Чувствам още колко ми е добре, като ме докосваш...

Това ме ядоса, натиснах гъбата в лицето му и излязох изпод душа.

Телевизорът в хола продължаваше да работи - Порки и Бъни се гонеха по ръба на една канара...

На обяд хапнахме с Петер в една слънчева и спокойна закусвалня на "Бъргър Кинг". Настроението на Петер като че ли се оправи. От косата му лъхаше на боров шампоан, а от гладко избръснатото му лице - на афършейва на Келвин Клайн. Беше облечен с чисто синьо поло и като цяло имаше кротък вид.

Платихме сандвичите и шоколадовите шейкове и тръгнахме към "Виктория Плац", където беше организиран автосалонът.

- О, божичко, човече, виж това! - очите на Петер се разтвориха алчно и широко, когато влязохме в изложбената зала. - Толкова мотори такова чудо!

Сърцето ми биеше бясно. Искаше ми се да погала всяка една от блестящите машини, в чиито лъскави брони се оглеждаха светлините, хората и съседните мотори.

- Искам да го имам! - изкрещя Петер, разблъска хората пред себе си и се спря задъхан пред платформата, върху която демонично се извисяваше тъмночервен Харлей Роудстър. Когато успях да го настигна, той стисна ръката ми и без да откъсва поглед от машината, каза с тих, дрезгав глас:

- Направо сме си родени един за друг, не мислиш ли?

- Така си е. Сигурно сте и една зодия.

- Погледни го само, Ален - двуцилиндров двигател, четири клапана, 805 кубика.

- Този е по-добър - казах аз, защото току що бях забелязал на съседната платформа най-прекрасния черен Чопър на света.

- Глупости! - Петер не откъсваше поглед от своя Роудстър.

- Виж го само! - прокарах ръка по предната гума. - Сигурно е с централен амортизатор.

Наведох се и прочетох "визитната картичка" на глас:

- Двучилиндров двигател с по четири клапана, V-образен двигател, водно охлаждане на главите. Работен обем: 805 куб. См. Диск: 300 мм и един спирачен цилиндър отпред, барабан отзад. Тегло: 225 кг. Разход на 100 км: 15 литра.

- Жестоко копеле! - призна Петер.

Към нас се приближи едно от ония униформени чернокоси момичета, които по време на такива автосалони влизат и излизат от лъскавите нови автомобили, опъват дълги бедра и се усмихват подкупващо на потенциалните клиенти.

Момичето ни се усмихна точно така - подкупващо и услужливо.

- Мога ли да ви помогна с нещо, господа?

- О, да! - ревна право в лицето ѝ Петер. - Искаме да си купим мотори и се чудехме дали случайно няма да ни продадете тези двата тук.

- Много добре, господа, последвайте ме, моля! Ще ви представя на мистър Уилям Кейн, който е представител на Харлей-Дейвидсън на изложението. Оттук, ако обичате.

Веригите по якето и ботушите на Петер задрънчаха, когато той тръгна след нея.

Този ден се сдобих с истински, по-истински и от най-истинския Харлей-Дейвидсън на света... За по 50 000 германски марки.

Още същата вечер се обадох на мама.

- И какво ще го правиш този шумен мотор, Ален?

- Ще го карам, майко.

- Звучиш ми много развълнуван.

- Такъв съм.

- Малко ме е страх, Ален.

- Няма за какво да те е страх, майко!

- Обещай ми, че ще внимаваш!

- Добре.

- Искаш ли да кажеш нещо на баща си?

- Не точно сега.

- Той може би ще се разстрои. Дал си толкова много пари за машина само на две колела - Мама се размива. Гласът ѝ става далечен-далечен, все едно, че идва от края на света.

Мисля си, дето Петер може да се радва безрезервно на своя тъмночервен Харлей. А аз - Как всъщност да се радвам аз?

Татко Индиана ме хваща под мишниците и ме сваля на земята, след това се оглежда гузно. Момичето с черния сутиен и джинсите отново седи на фонтана и пуши цигара, която държи съвсем по мъжки между палеца и показалеца си.

- Е, момче, как беше разходката? - пита ме тя с дрезгав, американски глас. - Хареса ли ти?

- Да - отвърщам, без да я гледам в очите, ами в сутиена.

- Инди, братче, ти си човек с такова голямо и добро - сърце, че не можеш да откажеш на хлапе, което иска да се повози на мотора ти.

- Така си е , Дебора, знаеш- - кимва с глава Татко Индиана. После прикляква до мен, повдига брадичката ми така, че да го гледам право в очите, и казва:

- А сега, момче, върви си вкъщи и повече не идвай тук да ме търсиш!

-Защо не? - питам.

- Защото няма да ни намериш, сладурче - казва момичето и смачква фасата с тока на ботуша си. - Утре заминаваме за Боависта, Португалия.

Знаеш ли къде се намира Португалия?

- Горедолу - отговарям. - Учихме го в училище, но съм забравил къде точно беше. Някъде до Испания, предполагам. Знаеш ли - обръщам се към Татко Индиана и поставям дланта си върху затоплената кожена седалка на Харлея, - и аз искам да имам такъв мотор като порасна.

- Не ти трябва - казва със суров глас Татко Индиана, обръща ми гръб и тежките вериги, закачени на черните му ботуши, задрънчават, когато той се отдалечава от мен.

Поставям ръка на гърдите си и усещам под фланелката острия връх на сребърния медальон.

Вече почти се е стъмнило, а Карл никакъв не се вижда; няма го да се крие зад дърветата и да ме чака.

Но Татко Индиана ще се върне. Непременно ще се върне, за да ме вземе със себе си на мотора и да ме отведе в Айова.

Моят мотор, моят Харлей е тук до мен - черен и силен като животно - и аз мога да го докосвам винаги, когато пожелаая. Също както и сребърния медальон-

Петер ми разказа как преди шест години скалпил първия си мотор - това било по времето, когато все още живеел с родителите си в Кирхдорф. Тогава обаче имал навика да не си ношува често вкъщи, а по разни чужди каравани, и да спи с ботушите и всичките си дрехи.

Веднъж се разровил в едно автомобилно сметище и се натъкнал на истинска находка - колекция от оригинални части на Харлей, модел EL от 1946-та година. Всяка от тях била ръждясала, очукана или огъната, а повечето от детайлите направо липсвали.

- Знаеш ли - каза ми през онази вечер Петер, докато лежеше до мен на пода в неразтребената ми стая с ръце под тила и с поглед, вперен във вентилатора на тавана, - знаеш ли, мога да си заложа главата, татуировката и топките, че по мръсните, обрасли сметища за стари машини все още могат да се намерят останки от истинските, класически Харлей-Дейвидсън.

- Кой по-точно? -попитах и отпих от колата си.

- Как кои! Тези с красивите повдигачи на клапаните, разбира се!

Решил окончателно да възстанови от купищата разбъркана метал мотора от 46-та, Петер се впуснал в безумно, денонощно търсене на оригиналните части : ходил по битаците, разпитвал търговци, молил приятели от Щатите да му помогнат в откриването на нужните детайли.

За две години Петер постепенно намерил всичко, което му било нужно и възстановил Харлея с помощта на един приятел - монтьор от Дахау.

Когато моторът бил напълно готов, Петер се метнал на него, ритнал педала на 1000-кубиковото чудо и побеснял от щастие изскочил на магистралата от Фрайзинг за Мюнхен. Само след около километър обаче едното от буталата се счупило, той изгубил контрол над мотора, навлязъл в насрещното платно и се врязал в някакъв черен пикап.

- Изхвърчах настрани и за щастие се оказах на достатъчно голямо разстояние, когато моторът избухна в пламъци. Оттогава всяка нощ го сънувах в продължение на четири-пет години. Обаче го сънувах не както гореше, а както когато за първи път след толкова месеца работа по него го почувствах между краката си. Това бяха нещо като еротични сънища, разбираш ли? Но сега вече имам истински Харлей, мамка му! А също и теб, копеленце русо - той обърна лицето си към мен и нежно прекара пръст по устните ми, - имам си и теб!

Два дни след 23-ия ми рожден ден пристигна покана от Футболния съюз за участие в квалификационния мач за Европейско първенство с Шотландия. Същата вечер по телефона националният треньор Уве Шиликен ми се обади по телефона, за да ме увери, че не само за този мач, но и за в бъдеще ще разчита на мен.

Така да бъде- - Вземи това - за късмет! - каза Петер и постави във вече опразнената ми чиния - току що бях изял и последния пържен картоф- един широк сребърен пръстен. Избърсах ръцете си със салфетката и взех пръстена.

- Погледни от вътрешната страна! - подкани ме петер с нетърпелив жест.

- "A.S" - прочетох на глас.

-Реших, че ще е най-добре, ако накарам бижутера да инкрустира само инициалите ти, а не пълното ти име.

- Защо не?

- Всъщност излъгах, че пръстенът е за гаджето ми. Там, в ателието имаше разни баровци, които поръчваха пръстени и разни други дрънкулки за мацетата си, и на мен ми беше кофти да кажа, че моето гадже се казва Ален Сабро. На всички щеше да им замирише на СПИН и щяха да ме изгледат така, сякаш съм гаден педераст. Затова ти измислих много сексапилно женско име.

- Така ли?

- Какво ще кажеш за Алба Салерно? - Петер ми намигна.

Не можах да се сдържа и се разсмях.

- Петер, виж- Защо ми го даваш?

- Просто така. - Петер изглеждаше смутен. - За да имаме еднакви.

- Той протегна към мен лявата си ръка. На безименния си пръст носеше абсолютно същия пръстен.

- И сигурно от вътрешната му страна са инкрустирани твоите инициали - П. К. - предположих аз

- Не.

- А какво тогава?

- Той хапна една маслина и запремята костилката между зъбите си.

- Всъщност пише "A.S." - каза най-накрая той и повдигна невинно рамене.

- Какво?!

- Наистина го пише.

- Ти си побъркан, човече! - казах и сложих пръстена на безименния пръст на лявата си ръка. После се усмихнах и с Петер си стиснахме левите ръце с еднаквите пръстени по начина, по който го правят състезателите по канадска борба.

- Успех на мача в сряда, копеленце русо! - каза Петер като не откъсваше усмихнатите си очи от моите очи.

Кимнах с глава.

Пет минути по-късно вече бяхме подкарали черните си мотори надолу по Булеварда на Кралете. Като Крале=

За съвсем кратък период от време направих десетина толкова добри мача в националния отбор, че вестниците отново ме обявиха съвсем великодушно за "таланта на века" и за "човека-месия, който ще изведе Швейцария на европейски финали".

В едно телевизионно интервю, в което се съгласих да участвам след много уговорки, бях подложен на истинско изпитание от водещия, който, изглежда, много се стараяше да прилича на Майкъл Дъглас във всяко едно отношение. След обичайните въпроси на футболна тема, той ми зададе въпрос, за който не се бяхме уговаряли в предварителния ни разговор.

- А сега да повдигнем въпроса за русата ви грива - каза неочаквано той и преплете пръсти в очакване на отговора ми.

- Досега интервюто беше коректно - опитах се да възразя.

Той обаче се направи, че не ме е чул и продължи:

- Дългите ви коси разбуниха духовете на мениджъри, треньори и колеги. Това ли целяхте?

Пет секунди.

- Освен това някои спортни журналисти писаха, че не е редно един национален състезател да изглежда по този начин, когато играе за Швейцария в международни мачове. Всъщност, хер Сабро, целите ли да предизвикате някого с външността си?

Помълчах още няколко секунди, след това отговорих съвсем бавно, съвсем спокойно:

- Знаете ли, един ден се запитах как ли ще изглеждам с дълга коса.

Измих я и я разпуснах. Харесах се. Това е всичко. Не беше с цел. Не съм бунтовник и не целя да постигна нищо скандално с външния си вид. А и всъщност не виждам нищо скандално във външния си вид.

- А хубаво ли е да бъдеш прочут?

- Просто не е важно.

Майкъл Дъглас прокара пръсти през измазнената си назад кестенява коса, направи една класическа драматична пауза и след това нанесе последния си удар:

- Ален Сабро, вие нарцис ли сте?

- Поне някога бях такъв - чух се да казвам. - Знаете ли, можех с часове да стоя пред огледалото. С часове- Но изведнъж престанах да искам да бъда такъв. Искях да бъда силен - в главата и тялото.

През този период на мотивационна криза много ми помогнаха родителите и един приятел.

Водещият забарабани с пръсти по облегалката на креслото си.

- Последният ми въпрос към вас тази вечер е: в каква фаза се намирате днес?

- Днес?

Погледнах се в монитора. Не виждах нищо друго освен очите си, които на свой ред не се откъсваха от лицето ми. Странно е усещането, когато гледаш самия себе си със съвсем небезобидния поглед на завинаги самовлюбен.

- Днес - Днес, независимо че се гордея с тялото, което създадох чрез силовия тренинг, вече чувствам, че моята истинска сила е вътрешна.

А за сметка на това външната защита вече не е от такова значение.

Не знам дали съм "женен" за Петер, но факт е, че двамата се държим почти като съпрузи. Започнахме да разговаряме помежду си за неща, които едва ли бихме се осмелили да споделим с други хора.

Не става въпрос за мотори.

Или за момичета.

Това са глупости! Това са неща, които само запълват устата на хората с помия. Това, за което си говорим, е толкова лично и страшно, че даже ни е страх да го признаем пред самите себе си.

Една нощ отново излязохме на палатка - само двамата, както някога край Ааре. Отново си сготвихме фасул и риба в тенекиени канчета, отново лежахме направо на тревата и отново Петер изплакна мръсните съдове в реката.

Нощно време Лимат е черен и страшен като подземно царство, населявано от жабешки духове. Слушаме крякането на жабешките духове и, подпрели гръб един о друг, мълчим.

- До 19-тата си година много мъки ми струваше да се откажа от мастурбирането - каза по едно време Петер. - Тогава ми помогна един холандски лекар, който имаше частен кабинет в Ханау. Опита се да ми внуши, че натрапчивото желание за "автосекс", както той викаше на чикиите, може да се преодолее само, ако започна да се занимавам с нещо, което да отнема цялото ми внимание и енергия.

Тогава се заеха да възстановя оня Харлей от 46-та. Освен това ходех на тренировки по-редовно от всяко друго момче в отбора. По това време и се запознах с Марина. Когато се оженихме, проблемът, изглежда, отпадна. Известно време дори не се сещах за- сещаш се за какво.

Само понякога, когато ме беше яд на Марина, изпитвах непреодолимо желание да започна като едно време. Но в общи линии май че бях добре. И така - до развода. От една година насам обаче - Той млъкна и се загледа мрачно в тъмната вода.

- Да не би отново да си почнал? - попитах аз.

- Не знам, Ален, не знам какво ми става. Просто не мога да се въздържам. И което е най-лошо-струва ми се- че сега съм още по-зависим от гадната ръка, отколкото в тинейджърските години.

Той отново млъкна и облегна главата си на моята.

- Петер, не мисля, че срамът и ужасът, които изпитваш, ще преминат, ако продължаваш да се самоунижаваш. Опитай се да разбереш какво те е накарало да го правиш отново.

- Не искаш от мен да седна на един стол в някоя тъмна, празна стая, подпрял чело с ръка и да започна да се самоанализирам! А не, братко, благодаря, но не мисля, че ме бива за такива работи!

- Всеки човек го бива, стига да иска.

- Глупости!

- Знаеш ли какво мисля? Мисля, че все още си луд по Марина, а тогава си я зарязал, понеже изискванията ти към жените са чудовищно големи.

- Какво знаеш ти!

- Не знам много неща, но което знам, го знам със сигурност.

- И така да е, що се отнася до мен и женските, теб това какво те засяга?

- Да кажем, че не искам приятелят ми да е чикиджия.

Петер скочи, сграбчи ме за анорака и ме вдигна от земята. Очите му се наляха с кръв

- Какво те засяга, мамка ти! Курът си е мой и ще си бия чикии, когато ми се прииска, разбра ли! И защо въобще, мамка ми, съм седнал да приказвам с теб!

Той ме блъсна и аз паднах върху полупразния пакет с чипса. Петер се отдалечи с бързи крачки към реката - беше ужасно разгневен, засрамен и отчаян.

Минаха няколко минути. Не мръднах от мястото си; вдишвах речния въздух и всички живи духове, които се рееха из него.

Петер се върна, седна до мен, прегърна колената си и зарови в тях мокрото си от сълзи лице.

- И ако искаш да знаеш, Ален, чукал съм се с много момичета и с много жени, обаче всички те са само путки. Нищо повече. Те нямат нищо в главата си. И нямат- нямат- - той изведнъж се разрида като дете, гривните му издрънчаха, - те нямат - тези кучки нямат нежност.

През втория ни сезон в Цюрих се появиха нови лица на хоризонта. Всичко тръгна наопак.

Личният съветник на Петер е доста потаен и неприятен тип. Той е с цяла глава по-нисък от мен, има рижави мустаци и лошото намерение да направи от своя довереник дресирано, подстригано, напарфюмирано домашно куче.

Засега Петер се сдържа.

Засега, казвам.

Карстен Шулц подаде рижавата си глава и рижавите си мустаци в съблекалнята. Тъкмо се приготвихме за последния мач от плей-офите.

Още преди три кръга беше станало ясно, че ние ще сме шампиони тази година - всичко се реши след победата ни над Нюшател с 4: 0 като гости.

- Петер Кьотцер, излез за малко! - Карстен Шулц го повика с пръст и зачака, облегнат на рамката на вратата.

- Хей, затваряй вратата, дявол да те вземе! - момчетата запратиха няколко кърпи към Карстен. Също и няколко бурканчета с талк. Петер нагласи корите си, вдигна си чорапите и с тежки стъпки последва мениджъра си в коридора.

Не разбрах какво се случи отвън, дори не предполагах - Но когато минути по-късно съдиите изведоха на терена двата отбора и петер застана до мен, с крайчеца на окото си видях как един малък мускул на лицето му нервно потрепва.

Капитанът ни Ули плясна с ръце, подскочи няколко пъти и изкрещя:

- Хайде, момчета, да ги разбием тия скиорчета и да си вземем купата!

Пък после ще ядем раци-

Съдията даде начален сигнал. Топката почти веднага се оказа в краката ми. Напреднах по лявото крило, финтирах един защитник. Втори защитник обаче ме изблъска към флагчето при корнера и се опита да ми затвори ъгъла за центриране с тялото си. Направих лъжливо движение наляво, той се подхлъзна и тогава използвах момента, за да се завъртя и да центрирам от абсурдно неудобната позиция, в която се намирах. Петер, който върхлиташе на скорост в центъра, засече топката с глава и я заби в опразнения от вратаря ъгъл.

Петер направи най-страхотния мач, в който някога беше участвал.

Не показва и най-малките признаци на умора до 90-тата минута. Беше навсякъде, бореше се за всяка топка, тичаше като атлет, инжектиран с кръвен допинг - въобще изглеждаше като побеснял, просто не беше на себе си.

До края на мача Петер вкара още два гола, контузи противниковия вратар, удряйки го с коляно в ребрата, изкара жълт картон за пререкания със съдията и като капак на всичко отказа да бъде сменен десет минути преди края. Треньорът Фелд направо побесня от ярост, когато видя, че Петер просто не обръща внимание на табелката с номера му, която резервният съдия беше вдигнал край тъч-линията. Петер не пожела да напусне терена. Такова нещо не бях виждал. Честно!

Треньорът се хвана за главата и изкрещя:

- Такова наказание ще ти ударя, господине, че банковата ти сметка ще зазвъни.

Ето такова чудо се случи през този последен шампионатен ден.

Такова чудо се случи с Петер-

След края на мача публиката се разкрещя и се изсипа до оградата.

Отгоре заваляха конфети и гирлянди, фотографите напуснаха местата си отстрани на пистата и се затичаха след нас, докато правехме почетната обиколка на стадиона. Прегърнахме се през раменете, голи до кръста, и запяхме шампионската песен на Цюрих. После кметът на града ни призова да се качим на официалната трибуна, за да си получим купата и златните медали.

В съблекалнята другите ме изпръскаха с шампанско и аз влязох в банята пръв, за да си измия косата. Отвън продължаваха да реват, да пият и да се поливат с шампанско.

Почувствах с гърба си, че някой ме е последвал в банята. Измих сапуна от очите си и се извърнах. Петер стоеше разкراчен, със скръстени на гърдите ръце и мътен поглед. Златният медал се

подаваше изпод ластика на гащетата му. Чорапите му бяха смъкнати до глезените, корите му бяха мръсни и озеленени от тревата.

- Какво?

- Край! - каза Петер.

- Край на какво?

- Край с футбола.

- Глупости!

- Преди мача Карстен ми постави ултиматум - или си отрязвам косата и махам скъсаните джинси, или не получавам нов договор с футболния клуб за новия сезон. Това е.

- Какво ще правиш?

- Спири шибания душ, по дяволите! - изкрещя Петер.

Побързах да завъртя крана. Останах прав, със стичаща се от косата ми и тялото вода. Петер ме гледаше с втренчен, празен поглед. Отвън продължаваха да пеят с дрезгави гласове.

- Ела! - казах аз и протегнах ръце. Петер покорно се приближи.

Притиснах го към мокрото си тяло. Петер склочи горещите си ръце около кръста ми и прехапа устни, за да не се разплаче с глас.

Петер е твърдо решен да изскубе рижите мустаци на Карстен Шулц, да си възвърне аматьорския статут и да заиграе в някой малък отбор.

Например в Буенпилц- Това, което знаеше със сигурност обаче беше, че в никакъв случай няма да си отреже косата. Дори къдрица от нея.

Седмица след спечелването на шампионата, наминах през апартамента му и го заварих да си прибира багажа в два очукани куфара. Големите, тъмносини сакове с емблемата на клуба бяха изхвърлени в контейнерите за боклук. Клубното сако беше постлано старателно пред външната врата и очевидно служеше вместо изтривалка.

- Изтри ли си краката преди да влезеш? - Петер ми хвърли весел поглед като ме видя, че идвам към него с каска в едната ръка и сладоледена близалка в другата.

- Петер, помисли си още веднъж преди да тръгнеш!

- Някога с тия куфари баща ми пристигнал от рурските мини в Кирхдорф.

Истинска антика са! Ела, помогни ми да ги затворя! Седни отгоре им!

Хванах ръката му.

- Чакай, Петер!

- Какво да чакам?

- Поговори с ръководството на клуба. Не може да няма някое средно положение. Абсурдно е да си тръгнеш заради такава глупост!

- Дрън-дрън! - махна с ръка той и седна върху капака на единия куфар. - Щом не ме харесват, какъвто ме виждат, могат да ме хапнат отзад!

- Не заминавай!

- Ела с мен! - каза Петер и очите му изведнъж заблестяха - възторжено, с надежда, че ще кажа да. - Хайде, Ален, копеленце, ела с мен!

Зарежи всичко и да тръгваме! Аз, ти и двата Харлея - супер! Какво друго ни е нужно, за да сме щастливи в тоя шибан, шибан свят!

Поклатих глава и седнах върху капака на другия куфар.

- Какво пък! - възкликна Петер, внезапно възбуден от идеята, която току що му беше хрумнала. - Тия тъпащи рано или късно и теб ще притиснат. Впрочем още от сега са се заяли с косата ти, не е ли така? Още повече, че си национален играч и гъзовете от Футболния съюз страшно се дразнят от външния ти вид, от интервютата, които даваш, от книгите, които четеш, от всичко.

- Не мога да си тръгна сега. Трябва да ме разбереш.

- Страхливо русо копеле си ти! - поклати разочаровано глава Петер, после стана от куфара, навлече коженото си яке и помъкна куфарите към вратата. Понечих да му помогна, но той грубо ме отблъсна с рамо.

- Разкарай се- ако обичаш!

- Много добре - отвърнах троснато. - Ако имаш нужда от мен -в което ни най-малко не се съмнявам-, просто ми се обади! Почти през цялото лято ще си бъда вкъщи, в Берн.

Затръшнах вратата след себе си и изтичах до Харлея, разгонвайки с ръка децата, които се бяха насъбрали около него. Прибрах косите си в яката на якето, сложих си каската и потеглих. Усетих тъжния и тежък поглед на Петер върху гърба си.

Сърцето ми бавно се разкъса.

О, Петер-

В края на юли разбрах, че новият ми мениджър Клаус Герстер не е говорил с ръководството на Цюрих за подновяването на договора ми. Стоях като поразен от гръм посред всекидневната с телефонната слушалка в ръка и гледах с празен поглед картината с маковете, закачена над скрина.

- Ало, Ален, още ли си там?

Какво?

- Слушай, човече, не затваряй, ами чуй какво ще ти кажа! Трябва да се радваш, че не ти подновяват договора, защото това означава, че си свободен като птичка. А сега внимавай, отвори си хубаво ушите!

Някои клубове от- внимаваш ли?- Бундеслигата вече чукат на вратата ни. Цюрих е готов да те преотстъпи на някой отбор от германия за година-две.

- Бундеслигата?

Тази картина с акварелните макове действа упойващо - ако човек я гледа по-продължително време, започва да чувства как афионените изпарения замъгляват съзнанието му и мислите му стават леки като прозрачни облаци.

- Германия, младежо, Германия! - извика Клаус. - Това не е шега работа. Виж, хайде да се срещнем някъде утре по обяд и да обсъдим положението на чаша минерална вода с разтворимо хапче против отпадналост и умора.

- Добре.

- И моля те, ела без чудовището! Клаус се страхува от мотори. Моят не прави изключение. Когато бил съвсем малко момче някакво пияно моторизирано ченге прегазило кучето му и оттогава Клаус е така. Лоша работа-

- Ще дойда пеша, не се притеснявай!

От другата страна се чу въздишка на облекчение.

- Браво! Ще те чакам в 12 в кафенето срещу старата църква. Ще бъда облечен с пижама и сако на черно-бели райета.

Той се разсмя на собствената си шегичка и затова може би не ме чу, когато казах, че ще бъда точен.

На първи август отпътувахме с Клаус и един намусен, дебел тип от ръководството на Цюрих за Нюрнберг. Пред репортери от няколко немски вестници подписах едногодишен договор с местния първодивизионен клуб.

Взехме първия обратен полет за Цюрих в седем и половина вечерта.

Три места пред мен седеше Петер Кьотцер. Аз пръв го забелязах - буйните къдрави коси, крака му, обут в тежък ботуш и прехвърлен през облегалката, стори ми се дори, че усещам силния мирис на мускала му с тигрова мас. Отворих уста, за да го извикам по име и точно в този момент Петер се извърна рязко така, сякаш някой беше забил игла в ръката му. Когато ме видя, скочи от мястото си, блъсна стюардесата, която точно в този момент разнасяше напитките и се плъзна на колене пред мен. Зарови лице в скута ми и притисна устни към коляното ми. Клаус се опули над чашата си с кафе и повдигна очилата си, за да се увери, че не халюцинира.

- За бога, какво прави този! - възропта на свой ред намусеният тип от клубното ръководство. - Сарбо, изритай го! Ало, стюардесата, махнете този човек!

Петер вдигна глава и се ухили насреща ми.

- Здравей, копеленце! Отдавна не сме се виждали-

Погалих го по косата. Край нас припряно сгъвах и разгъвах салфетки, децата се катереха върху седалките, за да ни виждат по-добре, а свещеникът с ослепително бялата яка, който седеше от другата страна на пътеката, се прекръсти с трепереща ръка и покри лицето си с длани.

- Какво, бе отче, нещо да не му накривихме шапката на Господ!

- обърна се към него Петер. - Гледай сега как ще го целуна по устата моето момче!

- Стига вече, Петер!

- Шегувам се, Ален. Спокойно, отче, няма да има секс преди да сервират храната. Ален, ела да седнеш при мен! - каза той и ме дръпна за ръката така, че рамото ми изпука.

Мястото до Петер беше свободно и той внимателно ме настани до себе си, след което пригладри ризата ми с ръка и с верността на домашен пес се втренчи в лицето ми.

- Какво правиш на този самолет?

- Бях си вкъщи за няколко дни. Баща ми паднал от покрива на къщата, докато подменял някакви керемиди и си счупил гръбнака. Трябваше да отида и го погледам как се мъчи милият преди да предаде Богу дух.

- Петер, съжалявам.

- Няма за какво. Ами ти? Прочетох във вестниците, че от новия сезон ще играеш в моята родна Бавария. В Нюрнберг, нали?

- Така е.

- Госпожице, донесете ми един "Джак Даниелс" и една маслинка! Отвори ми се тука един повод за празнуване- Той ме прегърна през рамо.

- Ех, девице моя, как само е отредила съдбата - да се срещнем в небето след толкова дни - Той глътна уискито на един дъх, премлясна и избърса уста с ръкава си.

- Не мислиш ли - продължи той, - че съдбата е готина мадама. Така нареди нещата, че двамата с теб няма да бъдем кой знае колко далече един от друг занапред.

- Какво искаш да кажеш?

- Ти май, за разлика от мен не четеш вестници. - Нямам време. Баща ми беше болен напоследък.

- Дуисбург ще ме вземат от новия сезон - както съм си с косата, мускала с маста, скъсаните джинси и всичко останало, което виси по мен.

- Да, но това означава, че ще бъдем съперници - отбелязах аз.

- Само в два мача годишно - нищо работа.

- Радвам се за теб. Всъщност нали беше обявил край с футбола?

Погледът на Петер изведнъж стана сериозен, той се свлече по-надолу на седалката и мушна ръце в джобовете на джинсите си.

- Да бе, само че - Междувременно си купих някои книжки, дето ги рекламираха по телевизията
- Той помълча малко и докато мълчеше, облиза внимателно ръба на празната си чаша.

- Ти знаеш ли- Знаеш ли - Усещам, че понякога - Мамка му - Понякога постъпвам като теб.

- Какво имаш предвид?

- Нали трябва да направя нещо от живота си, дявол да го вземе.

Ти така каза - като ти падне отгоре някой шанс, не го изпускай.

И аз не изпуснах своя. Едно ангелче ми хвърли отгоре шибания договор с Дуисбург и аз, без много да се замислям, драснах името си върху хартията. Това е. Не обичам особено Германия, но сега ще трябва да се върна. И знаеш ли какво - той постави ръката си върху коляното ми, при което свещеникът отново се прекръсти и за да разсее мрачните си мисли, се загледа през илюминатора. - Знаеш ли, че даже малко се радвам, дето отново ще играя в Германия, понеже ти ще бъдеш някъде там, в същите граници.

- Значи ли това, че пак сме гаджета? - подсмихнах се подкупващо и протегнах ръката си към него. Петер я плясна.

- О, да! - той се разсмя на висок глас и си поръча още един "Джак Даниелс" - по случая:

- Хей, хубаво девойче, дайте уискито на мен, на моето гадже донесете портокалов сок.

Сега вече свещеникът не издържа, скочи от мястото си, спусна се към стюардесата и я разтърси за раменете:

- Искам да изляза! Моля, искам да изляза! Аз съм божи човек, не мога просто да седя и да гледам как двама мъже престъпват пред очите ми Божиите закони на благочестието и благоприличието. Моля, трябва да изляза, помогнете ми да се махна оттук!

- Хей, Ален - извика Петер, - какво ще кажеш да излезем ние двамата с теб, за да не притесняваме неговата милост с присъствието си?

- Ален, върни се на мястото си - чух гласа на Клаус някъде изотзад.

- Господине, моля ви, седнете на мястото си! - стюардесата се мъчеше да успокои свещеника, но той показваше завидна за възрастта си физическа сила и упорито се отбраняваше.

- Вие също, господине, си седнете! - стюардесата стрелна Петер с отчаян и умолителен поглед.

Хващам се на бас, че в този момент Петер нищо не чуваше и нищо не виждаше - той стоеше разкрячен по средата на пътеката и не сваляше втренчения си поглед от мен.

О, добре познавам този поглед!

- Хайде, Ален - произнесе той като в транс, - трябва да излезем.

Тогава ние излязохме.

Излязохме на магистрала 58.

Това лято с Петер изкарахме най-дивата ваканция, за която някога бях мечтал - по пътищата на Щатите покрай Атлантическото крайбрежие.

Някои от предградията на Ню Джърси са се запазили във вида, в който са били през 70-те - по времето, когато Денси Хупър беснеел по сцената с мотора си и тогава някой стрелял по него.

На улицата все още може да се случи някой напълно непознат да те изрита отзад, само защото не му харесва начина, по който си облечен, например.

Аз и Петер ходим обикновено в един клуб, който се казва " Pandemonium".

Една непретенциозна рок-група свири всяка вечер по 50 минути забавни, но твърде оглушителни парчета от 70-те. Постоянните клиенти казват, че рядко минава вечер, без да се получи здрав бой. В това, между другото, можахме да се уверим със собствените си очи.

Аз не се бия, но затова пък Петер през онази вечер се сбъхта с няколко въшлясали мъжаги. Лошите момчета се ядосаха, понеже през цялата вечер Петер не престана да замерва единия от тях, седнал гърбом към нас на бара, с фъстъци.

Когато след побоя се прибрахме в мотелската стая с изглед към залива Ню Арк, Петер веднага влезе в банята, за да измие кръвта от лицето си. Слушах водата как шурти в продължение на четвърт час. Петер пъшкаше и пуфтеше, цъкаше с език и псуваше. Когато най-накрая излезе и понечи да се тръшне на леглото си, ме завари да седя на пода, поставил лявото стъпало върху дясното бедро и дясното стъпало върху лявото бедро, с длани върху коленете.

- За бога, какво правиш? Да не спиш седнал? - каза петер, залитна напред, но навреме се хвана за таблата на леглото.

- Да не откачаш, човече!

Отворих едното си око. Искаше ми се да не чувам гадния му глас точно сега, искаше ми се да избягам от стаята, от петер, от мотела, от града-

- Ще ми отговориш ли, дявол да го вземе?

- Петер, понякога ме отвращаваш.

- Аха, дотам ли стигнахме! И защо, моля ти се? - той се тръшна на леглото, както си беше с ботушите, отпусна едната си ръка отстрани и тя увисна до пода.

- Заради наглостта ти, заради ролята, която постоянно се мъчиш да играеш безупречно - тази на нафукано, жестоко, рокерско копеле.

Само че ти- ти не си такъв, Петер.

- Хубави думички научаваш от книжките, дето си ги мъкнеш в саковете.

- Виж, Петер, обичам те прекалено много и затова не искам да бъдеш такъв.

- Какъв?

- Такъв- Вечно се стремиш да бъдеш в центъра на вниманието, замерваш хората с фъстъци, биеш се, когато ти е кеф, дрънчиш с веригите нагоре-надолу- Толкова си суетен!

- Виж кой го казва! - разсмя се дрезгаво Петер. - Момичето със златните коси! Ти, синко, прекарваш почти толкова време пред огледалото, колкото и на мотора. Какво си въобразяваш, госпожичке, че сега, като си заел такава йогистка поза, ще успееш да се отървеш от собствената си суетност, ще се въздигнеш до небесата и ще целунеш Буда по гъза!

- Не искам да целувам Буда по гъза, по дяволите! - изкрещях аз.

- Просто искам да разбере- да разбере - Ох, Господи!

Изправих се бързо, надвесих се над Петер така, че косите ми се разпиляха върху лицето му. Петер се укроти, затаи дъх, а после вдиша дълбоко

- Миришеш хубаво каза той с гласа на любовник и понечи да ме погали.

Отблъснах ръката му.

- Петер, искам да разбере кога ще бъде свободен да ти кажа всичко.

И кога ти ще бъдеш готов да го чуеш.

Петер отвори уста и остана да ме гледа така - без да помръдва, напълно парализиран, напълно оглупял.

- Просто ми дай знак, когато си готов да ме слушаш! - казах вече с напълно спокоен глас, след което отново се разположих на пода с лявото стъпало върху дясното бедро и с дясното стъпало върху лявото бедро.

Петер беше готов да ме слуша едва след 1600 км.

През следващите два дни се движехме по междушатската магистрала 98. В Балтимор Петер спуска гума и за малко не се сблъска с друг един моторист.

За първи път в Ричмънд опитах стейк от конско месо. Когато, Петер почука на вратата на тоалетната и попита дали съм добре, отвърнах, че току що съм повърнал целия си обяд, а заедно с него и проклетия кон. Така си беше-

На стотина километра източно от Ричмънд има едно градче, което се казва Петербург. Петер настояваше да идем там и да изпием по един "руски чай". Каза, че името му било познато - баба му уж била родена в град с подобно име, само че "някъде в Европа". За щастие точно тогава едно чернокожо момче на не повече от осем години притича покрай нас и му открадна рокерското яке. Това стана, докато си ядахме сандвичите със сирене и салата в една червена крайпътна

закусвалня. Петер толкова се натъжи и разгневи, че моментално забрави за Петербург и "руския чай".

През следващите четири дни се движехме на опашката на скромна рокерска групичка от петима. Момчетата до един караха мотоциклети от пробната серия Индианец, които имаха аеродинамичен фар и резервоар във формата на сълза. Този, който караше начело на колоната, се казваше Сплетения Джо -понеже косата му беше сплетена на множество малки плитчици-, беше на 54 години и постоянно се перчеше с факта, че такива мотори като техните са истинска рядкост, понеже не ги правели на конвейер в хиляди екземпляри. Като нашите например- Тогава петер се разпали и предложи надбягване по неравен терен, без предпазни каски. Положението сигурно щеше да се влоши, ако не бях измислил една гениална глупост, за да го накарам да се откаже от идеята.

А иначе момчетата с Индианците бяха навити да си изпочупят главите, само за да докажат колко велики мотори карат.

С групата се разделихме десетина километра преди Джаксънвил. Те се отправиха на запад; казаха, че отиват да послушат на живо "тромпети със запушалки" в някой от негърските барове в Ню Орлеанс. А ние с Петер продължихме надолу по Атлантическото крайбрежие на Флорида.

В мотела край Дейтона Бийч се случи нещо, което едва не ме накара да умра.

Осем сутринта. Петер се надвеси над леглото ми и духна в лицето ми. Пляснах го по бузата и той се разсмя. Каза, че ще отиде до гаража преди да закуси, за да почисти контактите на релето на Харлея си.

- Виж там, хвърли един поглед и на центровката на моя! - извиках откъм банята с уста пълна с пяна. - Ако й има нещо, регулирай я!

- О. К. Чао, любими! - извика в отговор Петер и хлопна подир себе си външната врата.

Избърсах се старателно, разделих косата си на път по средата и я пригладих зад ушите.

Багажът ни беше безобразно разхвърлян из цялата стая. Изпод леглото изрових кафявите си обувки, джинсите си откачих от закачалката за хавлиените кърпи, а индианската гривна от кост и сини мъниста открих в празната картонена кутия от вчерашното индийско пиле.

Докато си закопчавах ризата, се приближих до прозореца и погледнах навън. От главния междуцатски път тъкмо отбиваше в посока към мотела голям червен автобус с изрисувани по него коне, каубои и момичета с джинсови якета с ресни. Мислех си, че от шарения автобус всеки момент ще наискачат бесни каубои, които ще дъвчат тютюн между пожълтелите си зъби и ще крепят на рамо седлата на конете си.

Неочаквано иззад автобуса се показва черен Харлей. Оригинален Бед Бой, модел 73/та.

Долепих нос до стъклото. Мотористът беше едър, дългата му коса се подаваше изпод изрисуваната със змии каска, и се разпиляваше по раменете му. Носеше кожени ръкавици, впити черни панталони и мръсно яке без ръкави.

И двете му ръце бяха покрити с татуировки.

И двете му ръце бяха покрити с татуировки.

И двете му ръце -

Той подпря мотора си на стъпенката, слезе от него, махна каската и разтърси едрата си глава.

Дъхът ми замъгли стъклото. Изпотените ми длани залепнаха за него.

Взрях се навън между пръстите си. Какво ми става?

Някаква остра болка - като тел - прониза главата ми от едното слепоочие до другото.

Мотористът се запътва с разкрячени, тежки стъпки към входа на мотела. Проследявам го как навлиза под навеса със светещите букви и само след секунда се изгубва от погледа ми.

- О, Боже, Боже, Боже!

Треперя целият. Зъбите ми тракат така ужасно, сякаш навън е под нулата. Блъскам се като инжектирано с бяс куче между банята и гардероба.

Студени струи пот се стичат надолу по бузите и брадата ми.

- О, боже!

Нуждая се спешно от килер, в който да се скрия.

Свличам се в ъгъла и притискам треперещите си колена към гърдите си.

- Пе-е-е-е-е-те-е-е-р! Петер, ела!

Покривам главата си с ръце защо ли не идва Петер?

Мотористът се качва по стълбите, върви бавно по коридора, тежките му стъпки кънтят заплашително, безкомпромисно. Поставям трепереща ръка върху медальона.

- Ален, кажи ми кой ти даде медальона!

- Никой. Намерих го.

- Погледни ме в очите и ми отговори честно! Трябва да ми отговориш честно, ако не искаш да прекараш нощта в килера!

Татко почва да барабани с пръсти по масата толкова ожесточено, че чак млякото в чашата ми затреперва.- Никой. Чу ли, никой не ми го е давал!

Мама се застъпва за мен, притиска ме към гърдите си, които миришат упойващо на лавандулова вода, гали ме с едната си ръка по главата, а другата размахва гневно из въздуха, докато крещи на татко.

Килерът е страшно място за малко, уплашено момче като мен. Страшно и прекрасно. Там, между старите прашни кресла мога да се страхувам на воля-

Мотористът с татуираните ръце се спира пред съседната на нашата врата, почесва се по брадата - ноктите му са необикновено дълги за мъж, но затова пък са изрядно чисти. На палеца си носи голям сребърен пръстен с череп.

Изведнъж чувам гласа на Петер. Той се е спрял и говори с моториста на твърдия си, безглаголен английски. Смят се, тупат се мъжкарски по раменете. Потрепервам в ъгъла.

Хайде, Петер, ела си по-бързо!

Чувам как съседната врата се отключва и чувам също как Петер казва на висок глас:

- Е, хайде, до скоро, сър Тилониъс, братче!

- За теб съм само Тило, Питър!

- Разбира се, братче!

- Да знаеш, че голяма услуга ми правиш, Питър.

- За теб - винаги, Тило!

- До скоро, Питър!

Сънувам как Татко Индиана се качва на мотора си и казва:

- А сега се дръж здраво за мен и само гледай как улиците, дърветата и хората ще потекат покрай нас като река.

- О, Петер, ти се върна! Най-после!

Петер ме гледа с недоумение, докато бърше с парцала изцапаните си със смазочно масло пръсти.

- Хей, ти да не плачеш? - той присвива очи. Приближава се до мен, както съм се свил в ъгъла, маха шарената кърпа от главата си и ме вдига от земята.

- Ален, случило ли се е нещо?

- О, Петер, ако си ми приятел, ще ме последваш веднага! Аз изчезвам.

Махам се оттук. Трябва да се махнем и двамата. Веднага! Моля те, о боже, веднага.

- Чакай малко, чакай малко, какво така изведнъж? И защо трепериш като епилептик?

- Този мъж, с който те чух да говориш в коридора-

- Кой? Дъртият рокер ли? Ха, някакъв откачен айовец с още по-откачено име. Видя ме, че човъркам нещо по Харлея и ме попита дали мога да погледна и неговата машина. Нещо бил закъсал...

- Петер! - сграбчих го за ризата и го дръпнах към себе си.

- Какво, мамка му?

- Петер, ти сигурен ли си, че се казва Тилониъс?

- Тилониъс! Да бе, така ми каза- Ще се посера от смях. Хей, момче, ама ти наистина не изглеждаш свежичък. Челото ти гори. Да не си издрайфал индийското пиле? Ще те убия - струваше ми цели четири долара.

- Трябва незабавно да се махнем оттук!

- Глупости! Едва снощи пристигнахме. Капнал съм от умора. А и още не съм закусил. Отгоре на всичко още не съм се хванал на нито един бас с тукашните рокерчета.

Изгледах го със страшни, насълзени очи. Петер млъкна изведнъж, обърна се и мълчаливо започна да събира дрехите си, разхвърляни навсякъде из стаята.

Той не зададе повече въпроси.

Към осем вечерта температурата ми взе да се покачва. Пътят се раздвояваше пред очите ми, каската ми се струваше тежка като желязната маска, носена от Рицаря с желязната маска. Карах след Петер, повече воден от инерцията, отколкото от вниманието. Не можех да спра да мисля за рокера, който бях видял сутринта през прозореца на мотелската ни стая. Ако наистина беше той, а не някой си Тилониъс, и ако беше дошъл, за да ме отведе със себе си в Айова, тогава защо се уплаших така? Защо избягах? Та нали, за бога, исках, мечтаех си той да ме отведе-

Пристигнахме в Маями, когато треската ми вече се усилваше. Петер почти ме пренесе на ръце до стаята ни в малкия хотел The Paradise Bird.

- Спусни щорите! - едва успях да промълвя, засенчвайки очите си с длан. - Толкова е светло, че ще ослепея.

- Та това са само светлините на рекламните табла на отсрещните барове и на киното, човече! - възкликна Петер, но въпреки това побърза да спусне щорите. После свали обувките ми, нагласи по-добре главата ми на възглавницата и приседна до мен. Постави ръка върху горещото ми чело.

- Ще ти донеса вода.

- Не, не ме оставяй!

Бялото на очите му блестеше в мрака кротко и покорно. Ръцете му, доскоро скрити с прашните кожени ръкавици, бяха сухи и топли.

- Нещо лошо се случи тази сутрин, докато почиствах шибаното реле, нали?

Сега вече, в тъмнината на стаята, можех да видя истинското лице на Петер - той ме гледаше разтревожено, но безкрайно търпеливо.

Сребърните му обици проблясваха от време на време като заблудени в тъмното мушици, стъклените му очи бяха потъмнели от неимоверно разширилите се зеници.

- Кажи ми, Ален!

- Кажи ми, Ален!

-- Не му крещи, Карстен! Момчето е уплашено, не виждаш ли?

- Не му крещя, просто го питам.)

- Какво щях да правя без теб, Петер!

- И аз без тебе, копеленце-

- Петер?

- Да?

- Оня тип с Бад Бой, с татуировките по ръцете- - Какво оня тип?

- Знаеш ли, когато бях на десет, си мечтаех лудо да имам такъв мотор. Когато бях дете- Тогава всяко лято, на 21-ви август група рокери от Айова идваха в Берн и стануваха посред главния площад - онзи с фонтаните, знаеш го. Бяха от онези групи, които пристигат от Щатите в началото на лятото и обикалят столиците на Европа на високи скорости, ядат сандвичи с лук и риба тон и от време на време разбиват по някой автомат за кока-кола. Аз ги харесвах. Те всички до един караха такива мотори, за каквито си мечтаех. Бяха хубави- Замълчах и облизах раничките в ъглите на устата ми.

- Петер, ти чукал ли си се някога с мъж?

- Охо, човече, не! - Петер подсвирна с уста и стана. Съблече тениската и джинсите си, захвърли ги върху телевизора и се изтегна на съседното легло.

- А аз - да! - чух се да казвам с далечен, нереален глас - толкова далечен, че за секунди дори се усъмних дали е моят собствен. Този глас звучеше толкова спокойно, хладно и безразлично- Петер се повдигна на лакти, постоя така, после шумно изруга и отново се тръшна назад.

- О, мамка му, о, мамка му! - развика се той, но изведнъж утихна.

- Бях насилен, разбираш ли? - продължих със същия далечен, безразличен глас. За бога, това беше циничен глас!

- Човекът с татуировките тази сутрин ми заприлича на моя човек.- Твоя човек?

- Онзи, който го направи. Всъщност не мога да съм сигурен, просто така го почувствах- Петер, ти сигурен ли си, че оня се казваше Тилониъс, а не- Татко Индиана?

Разплаквам се и от сълзите температурата ми като че ли спада.

Гълтам сълзите си, от тях ми става солено в устата, толкова солено, че чак ми горчи. Петер е легнал до мен, гали ме по лицето, а аз го прегръщам през врата и не знам дали прегръщам него, или него, или може би него-

- Беше толкова необичайно. Болеше ме. По бедрата ми имаше кръв. И по гуменките ми също. О, Петер, толкова се боях, но все пак той имаше мотор! Караше бързо и постоянно ми напомняше

да се държа здраво за него, за да не падна. Не искаше да плача и аз не плаках, защото е глупаво да се плаче само заради някаква си болка. Нали е глупаво?

- Не знам, мамка му!

- После той ми подари медальона си.

Петер прехапа устни, скръцна със зъби и ядно ме отблъсна от себе си.

- И ти, тъпако, продължаваш да го носиш въпреки всичко?

- Въпреки кое?

- За бога, Ален, тоя мъжага те е наебал, както си иска, направо ти е разпрал задника от ебане, а ти ме питаш "Въпреки кое?"!

Той поклати неразбиращо глава.

- Никой друг не знае - казах тихо и седнах на края на леглото.

- Никой освен теб.

Петер потрепери. Може би се стресна от това признание, може би се обърка. Облече се отново, вдигна телефонната слушалка и поръча да ни донесат в стаята хот-дог, юфка, пържени картофи и майонезена салата.

Докато се хранехме, седнали на пода, не си говорехме въобще. Петер бясно гребеше от салатата си и от време на време ми хвърляше един нов, странен поглед, който до този момент не познавах. Телевизорът работеше, но ние бяхме загърбили екрана. Сега зад гърбовете ни "Аеросмит" пееха, че са луди за връзване.

Петер също е луд за връзване. И аз покрай него. И никакво Бяло братство не би могло да ме спаси.

Изведнъж Петер смачка салфетката си, захвърли я в ъгъла и скочи на крака. Отвори старите си очукани куфари и трескаво зарови в тях.

- Шибано чудо, къде си, мамка ти!

Най-сетне намери това, което търсеше, прехвърли го от едната си ръка в другата и отново седна на земята до мен. Разчисти с един замах храната пред нас и ме дръпна към себе си.

- Свали си ризата! - заповяда ми той.

- Какво?!

- Хайде!

Съблякох се. Петер също свали своята риза.

- Дай си ръката!

Протегнах лявата си ръка.

- Другата!

Протегнах дясната.

Чак сега видях какво държи Петер. Това беше туристическият му нож. Този туристически нож е нещо като осмото чудо на света. С него Петер отваря бутилките бира, реже си ноктите на краката, а също и сиренето; използва го, за да човърка с него по мотора и да остри клечките за зъби.

- Сега не смей да се дърпаш, защото а си мръднал, а сам те заклал! - озъби ми се той съвсем не на шега и стисна пръстите ми до припадък. После продължи с по-спокоен тон:

- Виж, Ален, не бива да те е страх. Вече знаем толкова неща един за друг и до такава степен сме затънали в собствените си лайна, че не ни остава нищо друго освен да узаконим връзката си по някакъв ритуален начин.

И преди да успея да кажа каквото и да било, той резна кожата от вътрешната страна на ръката ми, малко над китката. Кръвта закапа върху хот-дога в картонената ми чиния. После Петер направи разрез на същото място и на своята дясна ръка.

- Петер, за бога-

Веждите му се сключваха гневно, очите му блестяха потъмнели като океански води, страните му - необичайно бледи. Той притисна ръката си до моята. Понечих да се дръпна, но той се оказа по-силен от мен и задържа ръката ми.

- Това прилича на изнасилване! - отбелязах с примирен глас. -

Повторно изнасилване!

- Боли ли те? - процеди през зъби Петер.

Не отговорих.

- Искам да те заболи и от мен. - Петер ме гледаше в очите с погледа на безнадежден алкохолик.

- Да, боли ме, ако искаш да знаеш!

През нощта петер колабира от загубата на много кръв. Оказа се, че се е порязал много по-дълбоко, отколкото изглеждаше. Лекарят, който беше негър и се казваше Пуерто Рико Джунитор, ме изгледа безкрайно подозрително и каза:

- Това твое приятелче явно знае как да се самоубива по най-ефектния начин. Засегнал е една много важна вена и е имал късмет, че си бил наблизко.

Усмихнах се с половин уста.

След като престоя три дни на системи в болницата "Сейнт Джеймс", качих Петер зад себе си на моя Харлей и го откарах обратно до хотела.

Петер беше кротък и се държеше като безпомощно хлапе, на което току що са извадили сливиците. Китката на дясната му ръка беше превързана с широка лента бинт. Беше поотслабнал, беше доста блед и неизбръснат. Облягаше се на рамото ми, докато изкачвахме стълбите.

Запретърсвах джобовете си за ключа от стаята. Петер стоеше отстрани и се усмихваше тъжно.

- Какво? - попитах аз.

- Няма ли да ме пренесеш през прага, както си му е редът? - Я млъквай!

Отключих и Петер пристъпи в стаята.

- Изглежда доста добре - отбеляза той.

- Пуснах камериерката да поразчисти малко. Изглеждаше доста шокирана от някои неща, които намери, разхвърляни наоколо. Знаеш ли къде откри, например, синия ти потник?

- Нямам представа! - сви рамене Петер и се отпусна на един стол.

- Вече си мислех, че съм го забравил в някое от тъпите мотелчета в кънтри-стил.

- Е, тя го намери. С него беше запушил канала на ваната.

- Странен тип съм аз, Ален! - поклати глава Петер и плю на пода между краката си.

Това беше последният ни ден в Маями. Още докато пътувахме на юг по магистрала 95, крояхме планове за толкова много неща, които ще направим, когато пристигнем в Маями, но в крайна сметка всичко се обърка заради болничния престой на Петер.

На другия ден взехме най-ранния полет за Ню Йорк, а оттам - за Франкфурт.

Докато другите пътници гледаха някаква глупава комедия с мистър Бийн, Петер измъкна от джоба на ризата си две половинметрови кожени каишки и ми подаде едната.

- Намотай я около китката си Така белегът няма да се вижда и тъпанарите от Нюрнберг няма да те зяпат ужасено като майки на деца-самоубийци.

Другата е за мен.

Махнах лейкопласта от раната и намотах каишката около китката си. Петер направи същото. После отпусна глава на рамото ми и заспа.

По време на деветчасовия полет Петер нито веднъж не поиска бира или уиски. Това ме учуди повече, отколкото ако някой беше изскочил с пистолет в ръка и ни беше заповядал да напуснем самолета в колона по един.

Във въздуха сънувах как Татко Индиана ме гали по главата с голямата си татуирана ръка.

През целия септември, а също и през целия октомври бях неспокоен и напрегнат. Трудно положение.

Иначе в новия отбор се чувствам добре. Съотборниците ми като че ли малко се дразнят от твърдия ми швейцарски немски, но затова пък косата ми не им прави особено впечатление. Това е така, понеже вторият чужденец в отбора -един полудив аржентински индианец, чието име е Сержио- има коса по-дълга дори от моята. Фотографите обичат да ни снимат двамата заедно, както сме седнали върху две футболни топки, опрели гърбове един о друг. После поместват снимките ни в спортните издания, а отдолу поставят заглавия от вида: "Нюрнберг разчита на дългокоси чужденци да измъкнат отбора от блатото на кризата." Преди година клубът за малко не загубил професионалния си статут заради един шумен скандал около незаконни финансови спекулации.

Разминало им се на косъм и сега, изглежда, някои смятат, че съм тук, за да размахам магическата си пръчка и да извадя отбора от кризата.

Не се налага да се обаждам често на Петер в Дуйсбург, защото винаги когато хвана слушалката с намерението да го направя, той вече е набрал телефонния ми номер. Петер се старае гласът му да не звучи много потиснато по телефона. Уверява ме, че е добре и че все още не си е сложил обица на носа. Гласът му обаче трепери и преминава от една октава в друга като на 15-годишно хлапе, което кара тежък пубертет. Понякога ей така, сякаш между другото, Петер ме пита дали още си спомням как изглежда.

- Разбира се, Петер - отвърщам аз. - И как мога да те забравя, когато носиш почти същите дрехи като моите, пръстен с името ми, същите гривни като моите, имаш Харлей също като мен, по същия начин като мен пикаеш в тоалетната и при това също като мен ядеш спагетите с пръсти, когато никой не те гледа.

Петер въздъхва облекчено. Смехът му е малко пресилен, но ме успокоява това, че поне се смее. Накрая ми казва, че тъкмо сяда пред телевизора, за да изгледа мача на отбора ми срещу Щутгарт.

- Записал съм си го на видео и когато камерата те покаже в близък план, натискам копчето за стоп-кадър и си те гледам досущ като картина в Лувъра. Е, липсва ти венецът от пролетни цветя, но и без него изглеждаш като ангел небесен. Хей, слушай, напълнял ли си малко или така ми се струва?

- Така ти се струва.

- Ален, ще ти кажа и още една смешка - отбелязвам си с молив на стената дните, които остават до мача ни с вас в Нюрнберг. И понеже драскам чертичките над леглото си, се чувствам малко нещо като затворник в килия. Забавно е- Даже ми е много гот! Всъщност знаеш ли, че изобщо не спя в легло?

- Как не спиш в легло!

- Изхвърлих го, още като се нанесох. Сглобих си нещо като клетка от арматурно желязо, сложих вътре един матрак и се получи супер убежище в което да приютя нещастната си душа, която ден и нощ тъгува по твоята душа.

- Петер, трябва да затворям. Отвън ме чака един колега, ще ходим заедно на пресконференция с журналисти от Мюнхен.

- Поздрави баварските копелета от мен!

- Ще ги поздравя.

Може би си въобразявам, а може би не, но сърцето на Петер като че ли се разкъсва така, сякаш е направено от хартия. Или поне звукът, който дочувам в телефонната слушалка досущ прилича на хартиено сърце, което се разкъсва.

Нюрнберг не е отбор като Цюрих. В Цюрих не бях свикнал да губя всеки трети мач. Но Цюрих все пак е най-добрият отбор в една страна с посредствени футболни постижения, а тук, ако вземеш точка като гост и победиш като домакин, третият мач неизменно го губиш. Ще трябва да свиквам с това. Всъщност какъв смисъл има да се страда три дни подред заради някаква си загуба! Аз давам всичко от себе си в играта, тъй като не мога иначе - това ми е работата. Затова и не ме измъчват угризения на съвестта, когато отборът ми загуби.

Просто защото знам, че в този ден от мен повече не би могло да се очаква. Винаги мога да докажа в следващия мач, че засечката е била случайна.

Бедата е там, че всичко около футбола, около собствената ми професия приемам не особено сериозно. Макар че без него едва ли бих могъл да живея. Поне на този етап.

В отбора си залагат златните часовници, за да разберат какъв съм - католик ли, евангелист ли, що ли- Аз пък не си хабя думите, за да им обяснявам, че не съм никакъв. Това, което правя, е да тренирам с тях, да обядвам с тях и след това да се кача на мотора, за да се махна от тях.

Важното за мен е, че си имам собствени мисли, които не делим с никой друг. Не припадам от възторг пред чужди богове. Когато се гледам в огледалото, след като току що съм си взел душ, лицето ми постепенно се променя. Горя от желание да го докосна, да поговоря с този 24-годишен мъж в огледалото - той е толкова красив и неустоим и винаги ме разбира. Освен това не ме кара да му принасям в жертва заклани животни. Той просто ме гледа.

Как тогава да имам други богове, когато ТОЙ ме гледа толкова спокойно, с такова доверие-

Тази нощ не мога да заспя. Така се натъпках със зелена салата и сухари на вечеря, че гастритът адски ме заболя. Болката е толкова остра, че не мога дори да лежа с обтегнати крака.

Към три след полунощ ставам и изяждам няколко резенчета ананас от кутията с компота. Сядам върху кухненската маса и чакам болката да премине. Докато чакам, ръката ми сама се присяга към телефонната слушалка. Наблюдавам с учудване тази невъзможна ръка. Набирам номера на Петер.

Сигналът е тииит-тiiiит-тiiiит.

Минава може би минута, но аз съм твърдоглав и не затварям. Знам, че той е там. А, ето най-после и гласът му.

- Ало?

- Петер, аз съм.

- О, Ален! - той като че ли е смутен, диша тежко и на пресекулки.

Гласът му съвсем не прилича на гласа на човек, който току що са събудили в три през нощта.

- Не спиш ли? - питам го аз - не за друго, а просто за да потвърдя собственото си предположение.

- Не, не спя.

- Май нещо не се радваш да ме чуеш.

- Така си е - признава си Петер.

Слагам в устата си едно парченце ананас.

- Мирише ми на ананас - казва Петер.

- Така си е - признавам си аз на свой ред и се подсмиввам. - И защо не се радваш да ме чуеш?

Изведнъж една гадна мисъл направо ме изритва в главата.

- Петер, само не ми казвай, че пак мастурбираш!

- Така си е.

Това е нощта на "Така си е".

- О, Петер, о, човече-

- И знаеш ли от какво се възбуждам? - казва той и прави една ефектна пауза. Усещам дима от цигарата му. - Всъщност няма да пуша вече, не ми обръщай внимание! - казва той неочаквано и отново следва ефектна пауза. - Гледам тука една твоя снимка - тази, дето ти я направих на отбивката за Къламити сити. Много си хубав! Хубаво си се усмихнал. И така както си загорял от слънцето и не си си мил косата от два дни много ти отива. Та гледам значи тая снимка и просто не мога да се сдържа - трета ефектна пауза, по време на която ми идват най-ужасните мисли - просто не мога да си сдържа сълзите.

Поставям с трепереща ръка слушалката. Взимам със себе си в леглото кутията с компота от ананас, придърпвам завивката чак до брадичката си и докато дъвча, гледам с немигащи очи глобуса на полилея.

Дали пък и аз да не взема да опитам. Какво пък - Дали - Дали.

До края на есенния полусезон успях да убедя треньора Вили Емерман да престане да ме пуска като чист нападател, а да ме опита като офанзивен халф по лявото крило - това е постът, на който тогава играех в националния отбор. Вили Емерман склони и заедно с промяната дойдоха и добрите резултати. Така престанах да се заседявам на резервната скамейка; все по-често изкарвах пълни 90 минути на терена.

Въпреки моите добри игри и тези на Сержио, до края на полусезона отборът падна под чертата във временното класиране и остана да зимува на 14-то място.

Обадих се на Петер, за да го попитам какви са плановите му за зимната почивка. Петер не отговори веднага, а на свой ред попита какви са моите.

- Прибирам се вкъщи. Ще карам ски.

- Пфу! Хората заминават за Майорка да добият гъзарски тен, да свалят мургави мадами със и без бикини, а хер Сабро се затыжил за снега и ските. Егати човекът!

- Аз съм швейцарец, Петер! За нас ските са нещо като юфката за италианците.

- Тъпо! В такъв случай аз- аз заминавам да си троша кокалите и да шиbam испанските курви по магистралите на Иберийския полуостров.

И ако искаш да знаеш, въобще не ми пука къде ще ходиш и какво ще правиш през зимната пауза.

Той затвори, преди да успее да отговоря каквото и да било.

Петер най-сетне трябва да разбере, че не мога да прекарвам цялото си свободно време само с него и единствено с него. Това е истината.

През януари във Венген почти задължително се провеждат поне два-три старта за Световната купа по ски.

До обяд с моя добър приятел Ларс Лунде -който има счупен преден зъб и съпруга бременна в осмия месец- караме ски на една отдалечена от хотела писта за любители, а към обяд се смесваме с местните жители и туристите, за да гледаме състезанията.

И двамата носим хубави и скъпи бели пуловери, слънчеви очила с огледални стъкла и червени кърпи около вратовете. Лицето ми е свежо и загоряло от планинското слънце, апетитът ми е добър и с удоволствие слушам вицовете на Ларс. А най-хубавото от всичко е, че досега нито веднъж не съм паднал от ските наистина лошо. -В договора, който подписах миналото лято с Нюрнберг, има една клауза, според която съм задължен да се грижа с най-голямо внимание за здравето си и според която не ми се позволява да практикувам други спортове, които биха могли да доведат до евентуални тежки контузии.-

Само понякога, и то нощем, мисля за Петер. Къде ли е сега? Има ли достатъчно презервативи в джоба на коженото си яке? Слага ли си каската, когато кара мотора си? Представям си го толкова живо, сякаш наистина е пред очите ми - омотал е широка копринена кърпа около бедрото си, малко над коляното, на китките му подрънкват гривните, а изпод гумите на мотора му едва ли не хвърчат искри от високата скорост.

Такъв си е той-

В неделя Ларс падна лошо и си счупи рамото. Само след минути на пистата, където стана инцидентът, се приземи санитарният хеликоптер, за да го откара до болницата в градчето. Ларс ме помоли да не заминавам с него, а да остана до края на ваканцията във Венген.

- Ти си по-добър скиор от мен. Едва ли ще си счупиш ръката, така че можеш да се забавляваш на спокойствие.

Обещах му, че ще се постарая да прекарам приятно. Само че веднага щом отведоха Ларс, желанието ми да карам ски изведнъж се изпари.

Може да съм швейцарец, но не съм умопобъркан авантюрист.

През по-голямата част от деня предпочитах да се разхождам из гората, а когато във вторник времето се влоши и заваля сняг, окончателно се вкиснах и почнах да си събирам багажа.

Тогава гръмна гръм, лицето ми се вкамени, Петер избяга от мислите ми като подплашен кон и забравих как се брои до десет.

Тя вечеряше с баща си. Носеше дебел норвежки пуловер, тъмносин клин и високи черни обувки с връзки. Тъмните ѝ, лъскави коси бяха разделени на път и вързани на две опашки зад ушите. Едно почти незабележимо парченце лейкопласт на брадичката правеше лицето ѝ да изглежда по детски симпатично, закачливо, лицето на чернокоша Лолита.

- Салатата ви, господине. Господине? Бихте ли си отместили ръката, за да ви я сервирам?

Ръцете ми сами паднаха от масата.

Тя обходи с поглед ресторанта - масите, дървената ламперия, хората, чайниците и ленените салфетки. Всъщност погледът ѝ само се плъзна по лицето ми и това беше всичко. Баща ѝ се наведе напред, двамата почти допряха главите си, казаха си нещо и после се разсмяха.

Хайде, момиче, погледни насам още веднъж и ще видиш как изглежда човек, който напълно се е вкаменил. Тя обаче упорито отказваше да ме погледне.

Тогава взех чашата с минерална вода и я пуснах на пода до стола си. Десетина стреснати лица се извърнаха по посока на шума от счупеното стъкло. Десетина, но не и нейното.

До края на вечерята изпуснах последователно ножа, вилицата и лъжицата си, а за финал уж случайно счупих и чаената чинийка. Келнерът ме наблюдаваше отстрани странно замислен и не след дълго отиде да ме обсъди с другите келнери. Момичето обаче явно не се интересуваше от това, което ставаше около нея. Явно баща ѝ разказваше по-смешни вицове от тези, които слушах да разказва Ларс, когато рамото му си беше все още здраво.

Понякога си мисля, че късметът просто се пази от мен като от огън.

Когато се прибрах в стаята си на третия етаж, приближаваше десет.

Трескаво изсипах багажа си върху леглото и закачих обратно дрехите си на закачалките в гардероба. Легнах на леглото, без да се събличам и зачаках да стане утре.

Тя се казва Мелани.

Тя се казва Мелани?

За бога, тя наистина се казва М-е-л-а-н-и.

Това е направо поразително.

Може би това наистина е Мелани.

Може би се е уплашила, че вече съм я забравил. Тя толкова се страхуваше, че всички ще я забравят, когато умре.

О, боже! Как бих могъл! Скъпа моя! Малкото ми момиченце(Мила. Даже не си го и помисляй!

Може това наистина да е тя.

Мелани се пързала отделно от баща си. Баща ѝ е добър слаломист - наблюдавал съм го как кара. Тази сутрин случайно я видях в помещението за наемане на ски-пособия. Оглеждаше няколко чифта ски и питаше каква вакса могат да ѝ предложат. Харесвам как ръцете ѝ пипат ските. А тя харесва "Росиньол".

Славей?

В петък сутринта най-последно ме забелязва. Ядеше банан, косите ѝ бяха свободно разпуснати. Загледа ме. Беше сама на масата. И аз бях сам.

Така стават тия неща.

Току що е навършила 19. Каза, че работи в едно туристическо бюро.

Знае френски и италиански. Каза също, че ѝ харесвало името ми.

И косата ми. Каза също, че ѝ бил забавен начинът, по който вече три дни я следя и се опитвам да привлека вниманието ѝ. Опитвах се да възразя, но тя ме спря с ръка. След това ме прикани с пръст да се наведе. Надвесих се над масата; косите ми паднаха в панерата с хлебчетата.

- Аз също те наблюдавам - прошепна тя. Дъхът ѝ ухаеше на сладък банан. - Само че не от три дни, а откакто пристигна тук заедно с твоя приятел, оня с отчупения преден зъб.

Това ме поразя. Не мислех, че зъбът на Ларс толкова се набива на очи.

Тя се облегна назад и започна да бели втори банан. Черният ѝ поглед ме смути. Тя ме оглеждаше любопитно, но сдържано - току що измитите ми коси, все още влажни и студени, сивия ми пуловер, кожената каишка на лявата ми китка, медальона ми.

- Ще седна - казах и издърпах стола срещу нея. - Знаеш ли, това е една хубава изненада.

- Кое по-точно?

- Това, че ти първа си ме забелязала.

- Но - тя вдигна предупредително тънкия си бял показалец, - но не бих искала веднага да се целуваме.

- В никакъв случай.

- Това е добре.

Една минута мълчим.

- Аз съм тук с вуйчо си, сигурно ти е направило впечатление.

- Този ти е вуйчо?

Тя кимва с глава.

- И освен това постоянно се опитва да ме съблазни. Направо е луд по мен, от ден на ден става все по-настъпателен, ако ме разбираш какво искам да кажа. Ти си ми изпратен като небесен дар. Знаеш ли, не искам да спя с вуйчо си, а ако продължава така, ще се наложи да го направя. Той плащаше обучението ми в колежа.

Сигурно съм я гледал с много странен поглед, защото тя махна с длан пред лицето ми.

- Чуваш ли ме, Ален?

- Защо ми казваш всичко това? - попитах.

- Защото наистина не искам да спя с него. Ще му кажеш, че си стар приятел от колежа и че ходим вече от половин година.

- Никога не съм учил в колеж. - Ти и не приличаш на колежанин. Но въпреки това ще го кажеш.

После, когато вуйчо ми се убеди, че се познаваме отдавна, ти ще ме помолиш да се преместя в твоята стая.

Изпитах силна нужда да си пийна от портокаловия й сок. Пресуших чашата й на един дъх.

- И аз ще се съглася - каза накрая тя.

- Ей - усъмних се аз, - ти наистина ли искаш да те поканя?

Тя остави обелката от банана настрана и нави един от падналите пред лицето ми кичури на пръста си.

- Мисля, че искам. В края на краищата ние не сме напълно непознати, нали така?

Господи, това наистина е Мелани.

Вуйчото изглежда доста недоволен от внезапното ми появяване на сцената. И тъй като се предполага, че като приятел на племенницата му от колежа, ще се държа по един определен начин, на мен не ми остава нищо друго освен да се държа точно така. Това усилие ме кара да се потя и да изпадам в странни състояния на déjà-vu. Вуйчото ме подлага на различни изпитания - разпитва ме за колежа, за преподавателите, за научните ми интереси. Мелани стои отстрани сериозна, замислена, черноока и красива; стои със събрани навътре стъпала ме гледа напрегнато изпод вежди. Този неин поглед ме кара да треперя от време на време, дори да заеквам.

Това, разбира се, не съм аз.

Тогава настъпва моментът, в който аз казвам, прихващайки с неуверена ръка Мелани през кръста:

- Надявам се, че няма да имате нищо против, ако Мелани се премести при мен. Имам да й разказвам много неща за общите приятели. Пък и стаята ми има хубав изглед към Козия връх.

- Вижте, младежо, майка ѝ ми нареди да не я изпускам от поглед дори за момент. Гласът на вуйчото просто прелива от неприязън и ярост. - И трябва да ви уверя, че тя не е от тия момичета, които с радост скачат в леглото на първия срещнат дългокос, изпечен от слънцето и леко брадясал красавец.

- За бога, вуйчо! - възкликва Мелани и стисва ръката ми. - Това е Ален! И ние се познаваме толкова добре, че ти просто не можеш да си представиш. Имай ми доверие!

- Просто казах, каквото бях длъжен да кажа. За последствията ще отговаряш пред майка си, а тя съвсем няма да бъде толкова мека с теб, колкото съм аз. А сега отивам да покарам ски, че следобяд времето може да се развали. Приятен ден! - казва той и с тежки, сърдити стъпки напуска ресторанта.

Мелани стои пред мен - дори повдигнала се на пръсти главата ѝ едва стига до рамото ми. Гледа ме с тежкия си черен, сериозен поглед и очаква да ѝ кажа нещо. Е, аз го казвам и се надявам, че е точно това, което тя иска да чуе:

- Да ти помогна ли да си пренесеш багажа, Мелани?

- Да. Благодаря ти. И още довечера можеш да ме целунеш - както си му е редът между двама толкова стари познайници от колежа.

Мелани, Мелани, Мелани.

Тя се притиска до мен, слага длани върху гърдите ми. Аз я целувам по шията и ръцете, но нещо сякаш ме кара да я отблъсна от себе си.

- Какво има, Ален?

- Мелани, недей!

- Не ме ли харесваш?

- Не е това. Просто не мога да разбера какво става. Слушай, ще бъда честен - не искам!

- Това е смешно! Оправям падналата презрамчица на памучния ѝ потник. Тя ме гледа с красивите си черни очи, а ръката ѝ ме гали по косите. И неочаквано тя казва:

- Толкова си красив! - гласът ѝ чак заглъхва от възмущение. - Как е възможно това! Как, за Бога.

Малко съм смутен. Това обикновено са реплики на мъжа. Но тя ме гледа с такова възхищение, че не мога да ѝ възразя. Наистина не мога да ѝ възразя!

В неделя отново се заех с опаковането на багажа си. Най-късно в сряда трябваше да се присъединя към отбора в тренировъчната база.

Вуйчото на Мелани продължи до края да се храни с нас на една маса.

Сега обаче не разказваше вицове, ами се хранеше мълчаливо и ревниво съблюдаваше да не си държим ръцете под масата.

По време на тези безкрайни и тягостни обеда и вечери се опитвах да се държа така сякаш познавам и кътните зъби на мелани. Обсъждахме разни въображаеми приятели и преподаватели от колежа, спомняхме си измислени екскурзии, прекарани заедно в Копенхаген, Будапеща и Кайро.

Вечер Мелани седнаше на коленете ми. Мразех това.

- Защо не искаш да се любим?

Сърцето ми се свива. Спирам ръката ѝ, която сладострастно се плъзва под ризата ми.

- Не сега.

Тя става, обикаля нервно около мен с ръце, скръстени на гърдите и в продължение на десет минути не спира да повтаря един и същи въпрос: "Ти да не си обратен или какво?" Облечена е с къса розова нощница, на която има надпис "Бебешки сънища".

Майка ѝ настоявала Мелани да учи чужди езици и история на изкуството в Женева. Мелани се подчинила, макар че идеята не ѝ харесвала особено.

Но веднага щом завършила училище, се преместила в самостоятелно жилище и започнала работа в туристическото бюро.

Мелани е чудовищно умна. Само едно малко усилие от нейна страна и тя може да достигне такова ниво на съвършенство на духа, за което аз бих могъл само да мечтая - въпреки тоновете езотерична литература, които съм изчел. Защото Мелани (също като другата Мелани) не е способна да мисли за покоя. А точно покоят е това, което постоянно занимава мислите ми. Имам чувството, че именно неспокойствието на духа ѝ е това, което най-силно ме привлича у нея. Външно тя прилича на тъжна, благочестива монахиня, но вътрешно е като тънка трева, която страстно се мъчи да запази равновесие срещу вятъра.

Когато я гледам ми е толкова трудно да повярвам, че (отново!) съм я срещнал.

Мелани може да говори с часове за това колко е мразила колежа и разпуснатите си съученички, да говори за убити българи и кюрди, за глада в Руанда и войната в Босна, за содомията в Тибет и за свободите, с които се ползват травеститите в Тайланд. Мелани може да разказва с вдъхновение ужасяващи средновековни истории за изгаряне на алхимици и изтръгване на дръзки еретически езици - това са истории, от които на човек му настръхва косата. Мелани може да си представя как ще пропътува хиляди километри пеша, за да стигне до Индия и там ще заживее в планината, хранейки се само със сняг и треви.

Мелани може всичко това.

Но неочаквано Мелани може и да замълчи, да се превие о две като човек, който току що е получил страшни стомашни спазми и да изрече с напълно променен глас:

- О, Ален, Ален, кажи ми, че няма да умрем и че ще живеем вечно!

Прегръщам я.

- Все някога ще умрем, Мелани! Съжалявам=

Това, което се случва между нас двамата, е нещо като безумна надпревара кой ще каже по-голяма глупост за свършека на света.

Във вторник сутринта Мелани съвсем неочаквано и за мен самия не се качи в купето при вуйчо си. Влакът за Женева потегли, вуйчото се провеси през прозореца и в паника се разкрещя:

- Мелани, за бога, побързай, момиче! Мелани! Мелани! Какво правиш, глупачке?

Тя стоеше посред перона с ръце, мушнати в ръкавите на широкия си бял пуловер и гледаше мълчаливо, сключила черните си вежди, отдалечаващия се влак. И целият ѝ багаж се отдалечаваше заедно с него.

Приближих се до нея.

- Какво стана? - попитах аз.

- Какво да е станало? - тя повдигна рамене. - Не искам да се връщам. Мразя туристическото бюро. Не мисля, че е достатъчно добро място за мен. И освен това мисля, че ти си далеч по-полезно нещо за моето порастване. Ти си мълчалив, добър, странен. Ален, искам да замина с теб за Нюрнберг. И съм сигурна, че няма да променя решението си. Останалото зависи от теб.

Тя не ме гледаше. Поставих ръцете си върху раменете ѝ.

Обърна се и ме погледна.

- Мелани, би трябвало още да помислиш върху това. Познаваме се едва от две седмици. - А толкова исках да ѝ кажа, че точно в този момент притесненията ми бяха от друг характер - просто не ми харесваше мисълта да заживея с някоя жена.

- Не съм много сигурна, че са само две седмици.

Това накара сърцето ми да забие силно, силно, силно. После тя рязко се извърна и се запъти с широки крачки към големия търговски център, който се намиреше на няколко крачки от гарата.

- Къде отиваш? - тръгнах след нея.

- Трябва да си купя някои неща - бельо, шноли за коса, такива работи.

Усмигнах се.

Това момиче.

Физиотерапевтът Вили Ройш носи прическа тип "канадска ливада", от мен е по-висок с цяла глава и винаги щом ни види, че с Мелани се приближаваме прегърнати, започва да се смее насреща ни като малоумен. Не ми харесва начина, по който се хили, но въпреки това му кимам дружелюбно.

С течение на времето Вили става все по-нагъл и по-нагъл. Не говори, но затова пък действа. Подхвърля мръсни бележки по адрес на Мелани в сака ми, между дрехите и самообръсначката ми, нарочно развива капачката на солницата, преди да съм я ползвал и освен това си въобразява, че не забелязвам, когато ме следи с бинокъл, притаил се на задната седалка в синьото си рено.

Отначало си мислех, че просто не съм му симпатичен.

Вили Ройш дъвчи по каубойски кибритена клечка между зъбите си.

Аз продължавам да мълча.

Той е бил. Вили Ройш! Той е спукал гумите на Харлея ми и е издраскал безобразно с пирон бронята на резервоара и калниците. Сега вече чувствам как злото идва в мен и сяда върху гърдите ми като стар вампир. И понеже не мога да го изгоня, се разплаквам като малко момче. Мелани ляга до мен. Дългите ѝ черни коси миришат хубаво.

Но не достатъчно упойващо, за да ме успокоят и утешат. И въобще цялата тая сцена с легналото до мен момиче, което се опитва да изсуши сълзите ми, е толкова глупава и тривиална!

- Ален, защо плачеш? Каж ми!

Толкова е добра с мен и въпреки всичко сърцето ми не може да се подчини на милите ѝ думи.

Първият път, когато се любихме, беше истински провал. Мелани не беше девствена, но навсякъде имаше кръв. Това толкова ме смути, че ме накара да се почувствам като виновен ученик.

- Дявол да го вземе - кръв! - Мелани прехапа устни.

- Съжалявам, аз.

- Няма нищо, няма нищо. Вината не е твоя.

Тя ми се усмихна нервно, с половин уста.

- Веднага ще почистя.

- Недей! - тя спира ръката ми. - Всичко е наред.

Гласът ѝ е спокоен и тих. Двете ѝ ръце покриват малките ѝ гърди, които се повдигат леко нагоре-надолу. Аз съм седнал в най-отдалечения край на леглото и нервно прокарам пръсти през косата си. От време на време я поглеждам през лявото си рамо.

- Покрий се! - казвам аз и посягам да праметна завивката върху тялото ѝ.

- Не искам - тя отблъсква ръката ми. - Остави ме да си лежа така!

Чувствам се много особено. Свети ли ми главата?

Погледнах я изпод вежди.

- Не бих казал.

- Странно, защото имам чувството, че свети. Виж, твоята обаче свети.

- Глупости!

- Така е. Ти си най-красивият мъж, който някога съм виждала и при това главата ти свети.

Тя го казва с толкова сериозен тон, че нямам право да не ѝ повярвам.

После тя изтърсва една такава невероятна глупост и то със същия сериозен тон, че дъхът ми направо секва.

- Ти Исус ли си?

- Не, не съм.

- Лъжеш ме.

- Не, не те лъжа. И за да ти докажа, че не съм, сега ще стана и ще ти направя юфка с гъби и доматиен сос.

- Какво общо има юфката с това, че не си Исус?

- Той е притежавал способността да нахрани всички хора само с една риба и нектасен хляб. Юфката още не е била измислена.

Мелани се засмя и каза:

- Не е ли страхотно! Просто е прекрасно! - очите ѝ се бяха уголемили като луни. Кое кара очите на жените да се уголемяват и да заприличат на луни? - Ние сме две дългокоси горски същества, които се търкалят в леглото и не вярват, че Исус ще дойде повторно на земята.

- Мислех, че вярваш в Исус.

- След като ти не си Исус, мисля, че вече не вярвам в него.

Това, което най-много ме притеснява е, че Мелани упорито отказва да се свърже с роднините си и да им съобщи къде се намира и с кого живее. Вуйчото сигурно вече е разпитал тук-там и е разбрал, че никога не съм учил в колежа на Мелани. Още във Венген той дълбоко се съмняваше в това и най-вероятно вече беше вдигнал тревога.

Навярно е бесен. И ако той е толкова бесен, питам се какво остава тогава за майката.

- Обичам само майка си - каза веднъж със сериозния си, монахински глас Мелани. - Наистина я обичам.

Сега тя лежи до мен и дрехата ѝ мирише на пържени филии с конфитюр.

Има едно малко петънце от конфитюр в ъгълчето на устните ѝ.

- Ален, кажи ми защо плачеш!

- Мелани, не мога да се бия! Дори в преносния смисъл на думата.

Не съм способен да защита себе си, а какво остава за теб.

- Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо за оня побъркан физиотерапевт?

Кимнах с глава. Тя избърса очите ми с края на чаршафа.

- Ален, кажи си, че повече те е грижа за мотора, отколкото за мен!

- Това не е вярно.

Не съм сигурен дали точно в този момент не я лъжа. Кой знае. Петер би могъл да знае. Само той и никой друг.

Скачам от леглото и изтичвам бос в коридора. Взимам телефона и

се заключавам с него в банята.

- Аз съм - казва от другия край Петер. - А ти кой си?

- Петер.

- Ален! - от нахакан и груб гласът му става нежен и мек. - Скъпо копеленце, какво има?

Старият мръсник винаги надушва, когато нещо не е наред, когато съм разтревожен. В продължение на няколко минути му разказвам цялата история за тормоза, на който съм подлаган постоянно през последния месец от страна на Вили Ройш. Почти след всяка моя дума Петер охка, ахка, ядно скърца със зъби и повтаря като изпаднал в делириум алкохолик: "Мамка му, мамка му." Едва накрая събирам кураж да му кажа и за съсипания мотор. Струва ми се, че успявам да видя как очите на Петер се наливат с кръв като на вампир - дори през стотиците километри разстояние, които ни разделят, наистина успявам да го видя.

- Ален, слушай ме добре! Издебваш удобен момент, притискаш тая свиня в някой ъгъл и му прасваш един в мутрата. Познавам добре този тип копелета и трябва да ти кажа, че са абсолютни слабоволеви аматьори - правят се на големи мъжаги, само докато не им покажеш кой е шефът. После веднага си свиват перките.

- Петер, но ти много добре знаеш, че не се бия!

- Да бе, вярно. - Петер мълчи цяла минута. Знам, че напрегнато мисли и затова не го закачам.

- Чакай! - изкрещява той изведнъж. - Задръж така, братче! Идвам веднага.

- Хей, как така идваш веднага? - изкрещявам в отговор. - Петер!

Не можеш да дойдеш! Петер! Ало! Петер, откачалка такава, дяволите да те вземат!

Няма смисъл да крещя, защото той отдавна е затворил. Излизам от банята и тъпо се втренчвам в Мелани, която тъкмо слага фиби в кока си.

- Какво има? - пита ме тя, стискайки една фиба между зъбите си.

- Какво да има? - отвърщам като в транс. - Единственото, което мога да кажа е: нещастният Вили Ройш! Беше лоша идея да се обаждам на Петер.

Вечерта по спортните новини на SAT.1 съобщиха, че нападателят на Дуисбург Петер Кьотцер се самоотлъчил от тренировката тази сутрин и заминал в неопределена посока, без да уведоми за това треньора Евалд Лерен и ръководството на клуба. Дребният Евалд приел новината спокойно, но пред журналистите казал, че Петер го очаква солено наказание, когато се върне. И ако изобщо се върне, бих казал аз.

С Петер човек никога не може да бъде сигурен- Луда глава! Готов е заради мен да прекопае тунел под океана, който да съедини Африка и Южна Америка, да яде пирони и даже да застреля английската кралица.

Пристигна към десет вечерта. Беше прашен, уморен и гладен. Когато отворих външната врата, той пусна платнената си войнишка торба на земята, между краката си и ме прегърна. Остана така, притиснал ме към гърдите си, в продължение на цяла минута. Вече си мислех, че така и ще си умрем - прави и прегърнати на прага на дома ми - когато прегръдката му най-сетне отслабна. Почувствах как ръцете му изстиват.

- Коя е тя? - попита със смразяващ глас Петер.

Нямаше нужда да се обръщам, за да разбера кого гледа Петер. Зад гърба ми стоеше Мелани - боса, по джинси и с къса, бяла тениска, която откриваше пъпа ѝ.

- Това е Мелани - отвърнах просто - така сякаш съобщавах на непознат човек как се казвам и кога съм роден. Петер ме пусна, вдигна торбата си и тежко пристъпи вътре.

- Добър вечер, уважаема! - поклони се той и с театрален жест размаха каската си така, както би направил някой испански благородник с шапката си с перо. Мелани му кимна и ми хвърли питащ поглед. Петер също ми хвърли питащ поглед.

- Мелани, това е Петер. Петер, това е Мелани - казах аз.

- Не си ми споменавал за това! - каза петер с глас на засегната любовница.

- Мисля, че не съм и длъжен.

- Твоя си работа - сви рамене Петер. После огледа жилището ми със скептичен поглед, подритна табуретките, опипа с кожените си ръкавици златните топки на вратите, подуши в кухнята. Накрая заключи с надменен тон:

- Много снобарско!

- Не е - възразих аз.

- Между другото, момичето си го бива, признавам си. - Петер сложи ръка на сърцето си и придоби физиономия, сякаш се кълнеше във вечна вяроност пред меча на крал Артур.

- Благодаря ти - каза Мелани.

- Ще спя на канапето в хола. Ако въобще остана за през нощта, разбира се - каза Петер.

- Имаме стая за гости - казах аз.

- Не ме интересуват стаите ти за гости. Харесва ми канапето. Ти знаеш ли, момченце, аз къде и как живея?

- Не знам.

- Ами ела някога да видиш! Отказах се от къщата, която ми се полага като играч на клуба; намираше се в един от най-гъзарските квартали, този край парка Хойхоф. Всъщност откъде ще го знаеш тоя ебан парк!

- той махна с ръка. - Вместо това си наех двустайно жилище в един изпонадраскан с графити блок в работническия квартал "Arbeitslos" -това му е нелегалното име, истинското така и не съм го научил досега. От прозореца си - Петер съедини палците си така, че да се получи квадрат и погледна през него с едно око, - през прозореца си виждам стоманодобивния завод отсреща, а рано сутрин наблюдавам малките човечета, облечени с еднакви палта, които бързат към него.

А в събота следобяд същите тия бързащи стоманодобивни човечета се отправят към стадиона. Понякога си въобразявам, че различавам някое от лицата в тълпата на трибуната за правостоящи. Радвам се, когато ги гледам как те ми се радват, ако вкарам гол и отборът победи. В края на краищата нали в известен смисъл сме съседи. Не мога да не се старая заради тях. Утре, вдругиден може да се наложи да почна бачкане в завода им и тогава те ще се държат добре с мен.

Така е то. Така върви животът.

Петер се тръшна на един от кухненските столове и качи краката си върху другия. Мелани го гледаше, облегната на умивалника. Петер впи в нея дълъг, тъжен поглед. После каза:

- Ела да седнеш на коленете ми, коте!

Мелани сбърчи вежди, нацупи се и се обърна към мен. Но аз само ѝ кимнах и ѝ дадох знак да направи това, за което я моли Петер.

Тя се поколеба, после се приближи и седна на едното му коляно, сковано опънала гръб. Петер я притисна до себе си и я погали по косите. Мелани стоеше кротко, притворила очи.

- Къде те намери той, Снежанке? - попита Петер и се усмихна по начина, по който се усмихва, когато си купува цветя. Петер често си купува цветя. Подарява си ги сам. Най-много обича теменужки.

- Ела и ти! - Петер протегна към мен ръка. Седнах на другото му коляно и допрых главата си до неговата. Петер постоя десетина секунди с наведена глава и затаен дъх. После изведнъж грубо ни изблъска, стана и нервно повдигна джинсите си.

- Не, няма да го бъде! Няма да стане! - той тръсна буйната си, къдрава грива. От нея замириса на прах, бензин и пътища. - Никога няма да бъдем добра тройка.

Очите му се насълзиха.

- Направо ми се гади! - заключи той и направи кисела физиономия.

- Какво искаш да кажеш?

Петер не ми отговори, избърса очите си с ръкава на ризата си и веднага след това доби обичайния си нахакан вид.

- Хайде - каза той, - казвай какво има за вършене, че нямам време за губене. Трябва да се връщам обратно в Дуисбург.

- Петер, не биваше да идваш! Ще те накажат лошо.

- Много важно! Плюс това Евалд не е гадняр. Даже напротив - страхотен тип е! Не е като вашия мухлясал треньор. Знаеш ли, че точно Евалд ме запали по здравословното хранене. Веднъж ми каза, че имам много нездрав цвят на лицето и че това сигурно е резултат от неправилно хранене. Пък аз точно тогава бях наистина много зле - не можех да пробягам сто метра под 14 секунди. Слаба работа. Вечерта Евалд ме покани у тях на вечеря. Ядохме разни полусурови морски животинки и сварени на пара зеленчуци. Беше гадно, обаче за да не го разочаровам, изядох всичко, което жена му ми сложи в чинията. После като се прибрах, реших да си подложя волята на изпитание и не пийнах и капчица бира преди лягане. Това продължи три дни, а на четвъртия пробягах стоте метра за 12:06.

- Не говориш сериозно, нали?

- Честен кръст - съвсем сериозно говоря. Зарязах хамбургерите с шницел и кока-колата. Поне засега. Ей, човече, казвам ти, не е лесна работа! Сега по цял ден нагъвам зеленчуци и юфка от пълнозърнесто тесто.

- Това е добра вест - възкликнах аз. - Но, надявам се, сега няма да се откажеш от два сандвича с риба!

- В никакъв случай! - ухили се Петер. - Рибата се препоръчва, а и на пълен стомах се работи по-добре.

Докато четеше, Петер ме разпита подробно за Вили Ройш, поиска адреса му, а също и къде се намира бара, в който би могъл да го намери по това време. После слезе в гаража и огледа със съчувствен поглед полуунищожения ми Харлей.

- Готви се, копеле! - процеди през зъби Петер, сложи си каската и се метна на своя мотор. Изтичах след него на улицата и изкрещях:

- Петер, чакай! Недей!

Той ме обича.

И сега, предполагам, е много наранен от това, което видя. Той видя Мелани, Мелани, Мелани.

Ами аз? На мен да не ми е лесно!

Надявам се поне, че времето ще покаже кой от двамата обичам повече.

Петер не се върна. Чаках го до късно през нощта, застанал до прозореца, опрял чело о стъклото. Гастритът отново ме боли. Болката преминава едва когато лягам до Мелани. Гледам я как спи и я милвам с показалец по разголената ръка.

На другата сутрин, когато пристигнах на стадиона за тренировката, към мен забърза помощник-треньорът. Хвана ме под ръка и се повдигна на пръсти, за да прошепне в ухото ми:

- Тази нощ някакъв рокер спипал Вили на излизане от "Синята лагуна" и го пребил.

Кръвта ми изстина.

- Това... - заекнах аз, - това Вили Ройш ли го каза? Колко го е бил?

- Вили твърди, че онзи го е повалил на паркинга между колите и започнал да го рита навсякъде. Сега Вили е в тежко състояние в болница. Има три счупени ребра, пукната кост на лявата ръка, а лицето му прилича на бухнал великденски сладкиш.

- Господи!

Подпрях се на оградата.

Петер... Толкова е бил освирепял, че е можел да го убие.

- Вили познал ли е човека? - попитах с треперещ глас.

- Било е тъмно, не могъл да го види добре. Някакво дрогирано хлапе обаче казало в полицията, че видяло всичко. Нападателят бил дългокос, облечен като рокер, над коляното си имал вързана червена кърпа.

Само че такива типове с лопата да ги ринеш. Едва ли ще го хванат...

Дано, дано! О, боже, дано не го хванат!

- Ален, зле ли ти е? - помощник-треньорът ме погледна загрижено.

- Нищо, само малко...

- Ако знаех, че ще се разстроиш толкова, нямаше да ти казвам веднага.

Но аз, понеже си мислех, че вие двамата - Вили и ти - много-много не се понасяте... Вили понякога прекаляваше със закачките.

- Остави ме! - блъснах го и заслизах към съблекалните. Хвърлих сака си на пода и опрях чело в шкафчето си. Стоях така - уморен от всичко, ужасен. Докато другите не нахлуха вътре, шляпайки с босите си крака и не развалиха всичко. Някой пръсна дезодорант в ухото ми.

- Скапани малоумници! - казах с тих глас и отворих шкафчето.

В същата събота Дуисбург победиха водача в класирането с 3:1.

Петер игра като изпаднал в амок, вкара гол, а в 75-та минута получи тежка аркада след удар с лакът в лицето. Зашили веждата му още в съблекалнята, след което той веднага се качил на мотора си и едва ли не в полусъзнание подкарал по най-оживената улица на града.

Ако Петер продължава така, ще почна да взимам наркотици, за да изключавам съзнанието си от цялата тази лудост, която ме заобикаля.

Не мога да прекарам остатъка от живота си в непрекъсната тревога за живота му.

Това, разбира се, са глупости.

Един ден Мелани облече черното ми кожено сако върху тъничката си оранжева фланелка, сложи раницата на гърба си и излезе. Обади ми се едва след четири дни. Каза, че е при майка си в Женева и в момента двете седят на терасата на някакво ресторантче и се тъпчат с еклери.

Обречен съм да живея цял живот сред приходящи приятели - те идват и си отиват, когато им хрумне, и пак идват, целуват ме, обичат ме, возят се зад мен на мотора ми, разказват ми историите си, после отново си тръгват, за да се върнат след това с нови истории и подстригани коси, спят с мен, готвят ми италианска храна, утешават ме, когато съм тъжен или контузен и ме ругаят, когато в някой мач съм играл безобразно слабо.

Те всички ме обичат.

Аз вярвам в неотменимостта на кармата. Винаги с любопитство чакам да видя с какво ще ме изненада съдбата. Понякога звездите се затварят за мен и не искат да видят лицето ми дори за миг. Но друг път светят толкова ярко, че просто ме заслепват. Понякога дори си въобразявам, че виждам очертанието на собствената си лява длан, отпечатано в небето.

В края на април стана така, че трябваше да преиграем мача си с Мюнхен заради един нередовен гол в нашата врата. Клубът ни веднага подаде контестация пред Футболния съюз, молбата ни за отменяне на резултата и преиграване на мач беше одобрена и така се стигна до този втори мач с най-силния германски отбор. Ако знаехме обаче как ще завърши този втори мач, изобщо нямаше да негодуваме срещу минималната загуба с 1:2 в първия. Защото този път загубихме с 5:1. Единственият гол за отбора ни вкарах аз.

По пътя към катакомбите на Олимпийския стадион момчетата ругаеха на висок глас и удряха с мокрите си юмруци по стените. Вървах на края с наведена глава, леко накуцвайки, със смъкнати до глезените чорапи.

- Хей, Сабро! - някой извика името ми. Обърнах се. Беше дебелият, червендалест мениджър на баварския клуб. Той ме настигна, хвана ме за лакътя и ме дръпна настрана.

- Не бива да се натъжавате - той ме гледаше право в очите, усмихваше ми се. - Въпреки загубата, смятам, че бяхте най-добрият играч на терена.

Изтрих потта от челото си. Масажистът мина зад мен и ме наметна с тренировъчно яке.

- Освен това - мениджърът потърка брадичката си, - освен това нашият президент отдавна ви наблюдава. Например, мачът ви срещу Дортмунд...

- Извинете ме, но трябва да вървя - казах и изтичах след другите. Преди да вляза в съблекалнята, се обърнах. Той още стоеше там, бършеше с носна кърпа потния си врат и гледаше към мен.

Отборът ми изпадна във Втора Бундеслига.

На 18 май подписах двугодишен договор с шампиона Мюнхен.

Както казва моят стар приятел Петер Кьотцер - така върви животът...

Когато се върна от Женева, Мелани носеше нова жълто-синя блуза с прекалено дълги ръкави и кръгло деколте. Каза, че е подарък от майка ѝ за рождения ѝ ден. Нямах представа, че Мелани е имала рожден ден! Каза също, че ужасно се скарали двете с майка ѝ последния ден. Случило се така, че Мелани е трябвало да скочи през прозореца на стаята си, за да не изпусне самолета за Мюнхен. Майка ѝ я заключила от външната страна и хвърлила ключа в градинските храсти. Само че го направила не от ревност, дето дъщеря ѝ живее с непознат мъж в Германия, а по-скоро от ярост, понеже същата вечер Мелани прегоряла прекрасното печено за гостите.

След дългия лагер-сбор с националния отбор в Каренлинген заминахме за Съединените Щати на Световното първенство. В базата на 58 километра източно от Детройт английският ни треньор Рой наложи спартанска дисциплина във времето между мачовете от предварителната група.

Указанията трябваше да бъдат изпълнявани стриктно: никакви жени по стаите, никакъв алкохол, по comment, журналистите - вълн!, "Не се разсейвайте, мързеливци!", бягайте, пийте минерална вода, не се потете, потете се, пийте минерална вода, носете шапки с козирка, "Ален, не смейте да ми се явявате на тренировка с разпуснати коси, иначе ще взема ножицата! Това да не ви е прет-а-порте в Париж!",

"Чири Стефанели, не хленчете, ами се движете повече в дефанзивната зона!", зеленчукова супа за вечеря, череши, банани, зелева салата, не стойте на слънце, тичайте, пийте минерална вода, не говорете с журналисти, ако нямате предварителна уговорка, тичайте, тичайте, "Стефанели, ще ви изрита в задника!", пийте минерална вода...

Белгийците, които играят своите мачове в Орландо, мажели косите си обилно с гел - някой подхвърлил, че това ще ги спаси от слънчасване в невероятните горещини.

- Здравсти, аз съм Пит Мартин от "Сънди Таймс". Мога ли да ти задам няколко въпроса?

Лежах на шезлонга край басейна и се чудех как е прескочил оградата и е минал през охраната, за да се добере до басейна, шезлонга и мен. Чириако лежеше на съседния шезлонг със слушалките на уокмена, втъкнати в ушите.

- Как влязохте? - попитах и повдигнах тъмните си очила над веждите. - Едно птиченце ми помогна - той ми смigna. Черното му лице лъщеше от пот.

- Вървете си!

- Моля ви, сър, само пет въпроса!

Той пропълзя до краката ми и понечи да целуне подметките на сандалите ми.

- Какво правите, за бога! - възкликнах и си вдигнах краката.

- Трябваше да го оставиш да ти целуне краката! - извика Чириако и отпи от ананасовия си сок.

- Моля ви, сър, само пет въпросчета! Минах през огън и вода, за да се добера до героя от мача с Румъния, до вас! И сега да ме изритате така подло! Но, моля, ако ви е удобно, просто ме удавете в басейна!

Той пролази до ръба на басейна.

- Хей, чакайте - усмихнах му се аз. - Съгласен съм да отговоря на петте ви въпроса но при условие, че станете от земята.

Той светкавично се изправи и придоби напълно професионален вид.

- И така, защо карате Харлей-Дейвидсън?

Боже!

- Защото това е любимата ми машина.

- А с какъв талисман тръгнахте за Америка?

- От такива подробности нямам нужда.

- А за какво не забравихте при стягането на багажа?

- За някои книги и касети с музика.

- Ха, а не си ли взехте бельо! Шегувам се, разбира се.

Чири Стефанели придърпа шезлонга си по-близо до моя, изключи уокмена си и наостри уши. Такъв си е Чири!

Пат Мартин прочисти гърлото си и зададе четвъртия въпрос:

- Посещавали ли сте вече САЩ?

- Преди година прекарах почивката си, пътувайки с мотора по източното крайбрежие. Беше доста вълнуващо.

Подсмихнах се при мисълта за това доста вълнуващо пътешествие миналото лято. Отпих от бутилката с минерална вода и се загледах в потящото се лице на чернокожия журналист.

- Остава ви само още един въпрос, господин Мартин - припомних му аз.

- Да, да, да, знам. Вашите фаворити за титлата?

- Германия, Бразилия и Италия - изброих автоматично тримата вечни претенденти и понечих да стана.

- Стойте! - той ме блъсна обратно в шезлонга и аз вирнах крака.

Чири така се засмя, че изпръска всичко наоколо с ананасов сок.

- Ставате досаден, господине от жълтасалия английски вестник! - отбелязах със спокоен глас.

- Пеете ли националния химн преди мач?

- Не.

- Не?

- Не го пее - обади се Чири.

Журналистът го погледна.

- Защо не го пее?

- Не знам, за бога, питайте си го него! - вдигна рамене Чири.

- Защо не го пеете?

- Никога досега не съм го правил и нямам намерение да променям нещата. Пък и не знам целия текст. Сега доволен ли сте?

- О, да, о, да! - той закима бързо с глава и избърса с ръкава на пъстрата си хавайска риза потното си чело.

- А кое от американските ястия не бихте опитали?

Чири ми подсвирна с уста и каза, че отива да се изкъпе. Остави празната си чаша на тревата, оправи банските си гащета, поразкърши се като професионален стриптизьор и леко скочи във водата.

Онази закусвалня в Ричмънд(Петер тропаше по вратата на тоалетната и ме пита с разтревожен глас дали съм още жив.

- Е? - Пат Мартин ме побутва с пръст, за да провери "дали съм още жив".

- Конско месо. Не бих опитал отново конско месо.

- Но е хранително - отбеляза Пат. - А как реагирате, когато чуете да се произнася името на Бил Клинтън?

- Предчувствах, че скоро ще започнете с тъпите въпроси.

- Такава ми е работата. Е, как реагирате? Какво си казвате?

В този момент реших да поиграя неговата игра.

- Казвам си: "Е, Алън, човече, това е то - президентът на Съединените Щати!"

- Холивуд?

- Какво Холивуд?

- Как реагирате на Холивуд?

- О, боже, откъде да знам! Филмова метрополия, изрусени актриси, секс(- Хубаво звучи тази дума във вашата уста! - Пат Мартин премлясна с месестите си устни така, сякаш отпиваше секс от чаша за коктейли.

- Вижте, господин Мартин, трябва да почивам. Ужасно ми е горещо...

- Джек Даниелс?

- Не пия.

- Никога ли не сте опитвали?

- Не. Но приятелят ми го обожаваше. Вижте, това наистина е тъпо! - отново понечих да стана, но Пат Мартин ми приложи същата хватка и аз отново се намерих седнал в шезлонга.

- Не, не, никъде няма да мърдате, върви чудесно. А какво ще кажете за Мики Маус?

Чири ми махна откъм басейна. Махнах му вяло в отговор.

- Мики Маус ли?

- Да. Мишката с черните шорти, с тирантите, с белите ръкавички...

- За бога, знам какво е Мики Маус.

- Ами орелът с цилиндъра какво е?

- Друг американски символ освен Мики Маус.

- Не намирате ли, сър, че американската нация е доста откачена и има глупави символи?

- Бих ви казал честно какво мисля за американците, но се страхувам, че ще публикувате думите ми във възможно най-изопачен вид.

- Прав сте. Едва ли ще го напиша както на вас би ви харесало.

Станало ми е нещо като професионална деформация да не пиша точно това, което са ми казали. А вие какво мислите за Лас Вегас?

Това е най-откаченото интервю, което някога съм давал...

- Какво общо има световното първенство с Лас Вегас? Там не се играят мачове.

- Ходил ли сте в Лас Вегас, сър?

Журналистът ми направи знак да се отместя и се настани до мен на шезлонга. Взе един портокал от фруктиерата и започна да го бели.

- Не съм ходил - отговорих на въпроса му.

- Не го и правете! Гол ще ви съблекат, преди да сте се усетил.

Аз съм бил...

- И събличали ли са ви гол? - любопитствах.

- О, да! - той се разсмя. Зъбите му блеснаха. - Да! Но това са рисковете на журналистическата професия... А какво мислите за Джон Фицджералд Кенеди?

- Не го познавам лично, ако за това намеквате.

- Не бихте и могли, понеже той е мъртъв от години. Просто искам да знам какво мислите за него. Американците все още си задават тоя въпрос: "Какво мислиш за покойния ни президент JFK?"

- Аз лично мисля, че е бил голяма личност, истинска личност... Вижте, защо не си тръгнете най-после! Ще взема да извика момчетата от охраната. Те са тъпи, но затова пък са склонни към насилие.

Пат Мартин се свлече на тревата.

- Веднага си тръгвам. Благодаря за интервюто. Страхотен младеж сте, така да знаете! Вярно, доста сте бял и прекалено рус, но в края на краищата не можем всички да бъдем красиви и интелигентни като Еди Мърфи, Бил Косби, сър Нелсън Мандела или подсъдимия О Джей Симпсън...

Той се отдалечаваше заднешком, продължавайки да изброява имената на известни чернокожи мъже, които вероятно смяташе за едновременно "красиви и интелигентни".

Чириако изскочи от басейна, заподскача на един крак, за да изтече водата от ухото му и след това дойде при мен, за да обсъдим Пат Мартин от "Сънди Таймс"...

Твърде късно разбрах, че по време на целия ни престой в Щатите, Петер е следвал неотлъчно автобуса ни.

Бил е в Детройт и не ми се е обадил! Следял ме е на всяка крачка, идвал е на закрития стадион "Силвърдоум", в който температурата не падаше под 35 градуса, ял е хот-дог и е хвърлял конфети, крещял е, когато съм вкарал първия гол срещу Румъния и в пристъп на луда радост е целувал пръстена си, от чиято вътрешна страна са инкрустирани инициалите ми...

Бил е в Детройт и не ми се е обадил!

Показа се едва два дни, преди да се кача на самолета за Европа.

Предидният ден, по време на тренировка, си счупих палеца на крака.

Болката беше невероятно жестока. Рой и лекарят се хванаха за главите, а когато най-сетне се опомниха след първоначалното стъписване, Рой хвана лекаря за реверите на сакото и го вдигна на височината на погледа си.

- Ще може ли да играе на осминафинала, докторе? - натърти той на последната дума.

- Рой, съжалявам...

- Мамка му! - Рой изрита масичката с бинтовете. - Без него ще загубим срещу испанците.

- Да опитаме с обезболяващи инжекции - предложих без особен ентузиазъм откъм кушетката.

- Няма да стане - докторът поклати глава. - С инжекции няма да издържиш повече от десет минути. А и палецът ти е толкова подут, че едва ли ще можеш да си obuеш обувката. Не, наистина няма да стане.

- Shit! Shit! Shit!

Рой не ползва най-етичния речник на света, когато е ядосан.

И ето ме на патерици. Журналистите се втурват след мен, щом ме виждат да излизам от хотела и когато ме догонват, натикват микрофоните си под носа ми. Неочаквано някой поднася към устата ми не микрофон, а шоколадово блокче - от тези, дето струват не повече от долар.

Проследявам ръката, която държи шоколадчето.

- Петер!?

Петер заговаря в шоколада така, сякаш наистина е микрофон. Прави се на много важен журналист, докато другите го гледат със зяпнала уста.

- Ще играете ли в четвъртък срещу Испания, хер Сабро?

- Със счупен пръст съм, за бога! Едва ходя, не виждаш ли? Няма да играя. Утре си заминавам за Швейцария.

По дяволите, какво правя? Говоря в шоколадовия "микрофон" на Петер...

Петер ми помага да се кача в колата, слага патериците отстрани и се настанява до мен. Както винаги мирише на прах, бензин и пътища.

- Сигурно съм навъртял хиляда мили след автобуса ви. Стана хубаво, рокерско пътешествие. Американките ми харесват - отзивчиви девойки са, чукат се прилично... А по стадионите, да ти кажа, става щур купон.

В някой кръчми пък дават безплатно бира на рокерите, които имат повече от две татуировки. Затова взех, че си направих още една татуировка. Виж!

Петер разголи дясната си ръка и гордо ми демонстрира новата си придобивка.

- Един симпатяга с черна мутра и раста-прическа ми я направи в задното помещение на малък бар в Южен Детройт. Харесва ли ти?

Татуировката представляваше емблемата на Харлей-Дейвидсън.

- Хубава е. И е голяма - казах аз.

- Така си е. - Петер спусна ръкава на ризата си. - Знаеш ли, че на няколко пъти си измих краката направо в един шадраван - тука всички се къпят в шадраваните. А, да не забравя, вчера съвсем случайно и съвсем без да искам прегазих една котка. Много съжалявам! Знам, че обичаш котки и затова е добре, ако ти се изповядам за това жестоко прегрешение. Ще ми простиш ли?

- Да, прощавам ти. Щом така искрено се разкайваш...

- Личи ли ми, че се разкайвам искрено?

- Да.

Петер обори глава на гърдите ми.

- Честно, Ален, още не мога да се съвзема от срам и ужас, че съм направил такава гадост. Кажи ми пак, че ми прощаваш! - той ме погледна в очите - нежно, нежно, нежно.

Прегърнах го през рамо.

- Ален, ти си най-великият швейцарец, когото познавам! - каза Петер с тържествен тон. - И да знаеш, че другите ще загубят без теб в четвъртък.

- Знам.

- Просто защото няма да има човек отдясно, който да подхранва с пасове Шапизо и Стефанели.

Той плъзна поглед надолу към пострадалия ми крак.

- Боли ли те?

- Да, боли ме.

Няколко секунди пътувахме в мълчание.

- Петер, човече, защо не ми се обади?

Петер изведнъж посърна, махна с ръка и се загледа през прозореца.

- Не исках да те притеснявам. Стигаше ми да те гледам от разстояние, да се радвам на играта ти...

Очите му се насълзиха.

Очите на Петер често се насълзяват.

- Възнамеряваш ли винаги да си неотлъчно до мен? - попитах го с лек упрек.

- Не знам... Просто не знам - той тръсна глава. - Не искам да го правя и въпреки това го правя. Ти знаеш - аз съм вярното ти куче и винаги, когато пожелаеш, можеш да ме изриташ в задника.

Едно нещо на тоя свят е сигурно - никога не бих изритал Петер в задника!

Отборът ни загуби от Испания на осминафинала с 1:2 и с това поражение приключи участието на Швейцария на Световното първенство. Но съвсем не безславно, защото отборът ни все пак успя да извоюва първата си победа на световно първенство след - 40-годишно прекъсване, след 23-ти юни 1954-та година.

За първи път през живота си изиграх мач пред 77 557 зрители(То е все едно небето да се срути над главата ти...

Журналистите ме поставиха в челната тройка на две класации - за футболист с най-оригинална прическа (това беше смешно, разбира се(и за най-добър ляв полузащитник с офанзивни функции. Като добавка получих наградата на Мастъркард за най-полезен играч в мача САЩ - Швейцария. Парите от наградата внесох във Фонда за борба срещу вивисекциите на животни, чието седалище се намира в родния Берн.

Аз и моят счупен пръст отпътувахме обратно за Швейцария.

Сянката на Петер летеше дългокоса и мрачна в небето. Следвайки неотлъчно самолета на "ПанАм".

Мелани се превръща в нещо като кокаин за мен.

Като казвам кокаин и се сещам за нещо, което стана преди три години в Цюрих. Тогава властите се осмелиха да направят един смел експеримент.

Около централната гара в града предоставиха цял квартал за покупко-продажба и употреба на наркотици с безплатно раздаване на спринцовки за еднократна употреба. Замисълът беше да се ограничи разпространението на СПИН. В крайна сметка експерименталният район, известен като Токсиколенд, се превърна в една от най-отвратителните, гадни и миризливи дупки на европейския континент. В началото на февруари този зловонен резерват беше затворен, след което беше заграден с бодлива тел и дезинфекциран в продължение на две седмици.

Така е то...

Познавах едно момче, което често прибягваше до този нестандартен тип услуги на властите. После каза, че заминава за Ротердам. По обясними причини...

Той наистина харесваше кокаина. Така, както аз харесвам Мелани.

Асоциацията ми може би е странна, но точно в този момент чувствам нещата да се развиват съвсем по този начин. Аз съм наркоман и имам нужда от Мелани всяка минута...

Мелани... Тя е нежна, страстна и в същото време спокойна. Темпераментна и съзерцателна. Трудно се разпалва, но когато нещо я ядоса, избухва като претоварена електрическа инсталация.

Когато била съвсем малко момиченце, имала странен навик - да смуче електродите на деветволтовите батерии. Докато го правела, изпитвала смесено чувство на ужас и наслаждение.

Когато била малко по-голямо момиченце, на връщане от училище минавала покрай една поляна, засадена с гъста, остра трева. Оглеждала се да не би някой от познатите или приятелите на семейството ѝ да не я следи и когато се уверявала, че хората наоколо са все непознати,

нагазвала в тревата, откъсвала най-острия стрък, който можела да намери, и го прокарвала напърно през езика си. Докато устата ѝ не се напълнела с кръв.

Майка ѝ е строга жена. Твърде бледа и твърде красива. Преди Мелани да ме запознае с нея, си мислех, че ще ме смрази с поглед, ще ме вкамени или нещо от сорта. Нищо такова обаче не се случи. Тя просто влезе, заобиколи ме няколко пъти, без да продума и дума, после се спря, взе ръката ми и я притисна между своите две хладни ръце.

Не смеех дори да дишам. Откъде можех да съм сигурен, че тя все пак няма да реши да ме вкамени. Най-накрая тя пусна ръката ми и промълви:

- "Душата ти таи едно признание..."

Кажете ми кой си ти!

След това рязко се обърна и бързо излезе от стаята. Погледнах Мелани. Тя сви рамене.

- Мама е директор на шекспирова драматична трупа. Мисля, че те хареса.

Тя млъкна, приближи се до мен и ме погали по рамото.

- Ален, това ще ти донесе ли успокоение?

- Кое?

- Че те хареса.

- Не знам.

Тя целуна мястото на ръката ми, където е татуираният йероглиф, после прошепна с тайнствен, петнайсетвековен глас:

- Ти имаш странно прозвище - желание.

приют ти е желаещият дух

Косите ѝ... Очите ѝ... Устата ми:

- "И ти така с желания богата вземи и мен с другите в едно, за щедрите богатства на сърцата не значи нищо този знак едно".

- Ален?

- "... Приемам да остана единица, но стига ми да ме обичаш ти."

- О, Ален, никой досега не ми е говорил така!

- Аз също никога не съм се чувал да говоря така.

- Това е странно.

- Наистина е странно.

- Ела да пием бяло вино! - тя ме поведе след себе си - развеселена и щастлива като лунатик, който върви по ръба на покрива и гледа луната през клепачите на затворените си очи.

Човек трябва непрекъснато да размишлява върху нещата от живота;

за хората, които могат, за хората, които не могат, за истината, за лъжата, за себе си, за разни други неща...

Защо ли Петер не се обажда?

Заминах за Берн в края на август, за да се видя със семейството си. Мелани също дойде с мен.

Кожата ѝ беше станала матова от лятното слънце, черните ѝ очи - лъскави, испански... Носеше къса синя рокля на презрамки и с висока талия и платнени туристически обувки до средата на прасеца. В самолета изяде и моите сандвичи, пи много тоник, а също и коняк и газирана вода, и през цялото време не престана да се закача с момиченцето, което седеше само на седалката от другата страна на пътеката.

Мама си беше купила нова кола - Фолксваген транспортер. ... Мама не харесва леките автомобили, предпочита коли, в които би могла да пренощува, ако се наложи. - Беше изровила от тавана някакъв кашон, пълен с детските ми дрехи и някои от любимите ми книги.

Вътре намерих още ръчния си часовник с капачето, който някога свиреше мелодията "Мелничарю, ти спиш" на всеки кръгъл час, освен това там беше кутията с шарените топчета, футболната топка, която дядо ми подари за десетия ми рожден ден. И накрая, най-отдолу се показва пластмасовата ръка, която изтръгнах от куклата на едно самото момиченце от квартала преди много години. Едно съседско хлапе ме накара...

По онова време всяко едно съседско хлапе, което можеше да изпие повече кока-кола от мен и си беше чупило поне веднъж ръката след падане от велосипед или от покрив, можеше лесно да ме накара да направя каквото и да е - дори да обезобрази куклата на едно безпомощно, болно момиче. Тогава момичето плака толкова много, че всички хлапета се бяхме изплашили, че ще умре от задушаване. Майката на момичето разказа на моята майка какво съм направил, но противно на очакванията ми нашите не ме наказаха. Само дето татко ме погледна строго над очилата си за четене (това бяха старите му очила за четене; сега носи съвсем други очила - не с толкова дебели и грозни рамки, както през седемдесетте). И като ме погледна така строго, каза:

- Някой ден, когато истински се заинтересуваш от собствената си природа, от самия себе си, ще разбереш, че това, което казват другите, съвсем не е важно.

Работата е там, че Андреас ме беше накарал да изтръгна ръката на куклата, за да му докажа, че мога да накарам болното момиче да се разплаче.

Татко остави лулата си настрана (тогава още пушеше лула - спомням си го ясно), сгъна вестника си и се качи в стаята си. Без повече да ме погледне или да каже нещо.

С Мелани се качихме на тавана, за да се разровим из овехтелите предмети в прахоляка. Мелани се смееше на размъкнатите ми стари фланелки (както пък толкова им беше смешното на старите ми фланелки!),

питаше кое какво е, затваряше едно око и поглеждаше с другото през някое от стъклениите топчета към прашната светлина, която се процеждаше между дъските, заковани от вътрешната страна на прозорчето. Бях клекнал в единия ъгъл и оглеждах с умилителна усмивка първия си велосипед - ръждясал, без джанти и предна гума, с изпочупени спици.

От седалката бяха останали само пружините. Беше останало и замърсеното, потъмняло петно на кормилото, където неизменно залепях дъвката си, когато ми омръзваше да я дъвча.

- Ален!

Обърнах се. Мелани стоеше зад мен, разкрячена и със стиснати устни като в стар уестърн. Държеше някаква дреха, а очите ѝ ме гледаха с ужас.

- Какво се е случило? Откъде е тази кръв? - попита тя.

Сърцето ми прескочи. Това бяха тричетвъртите ми джинсови панталони с разръфани крачоли и протритото от търкането във велосипедната седалка дъно.

Мислех, че съм ги изхвърлил още тогава, мислех, че съм се отървал от тях... Как е възможно! Как е възможно да са отново тук, при това

в ръцете на Мелани, която сега гледа с ужас засъхналите, избелели от времето кървави петна по тях! Те са ме предали! Предали са и Татко Индиана!

- Ален, попитах те нещо. Да не те е газила кола? Откъде е тази кръв?

Дръпнах панталоните от ръцете ѝ, смачках ги на топка - от тях се вдигна малък облак прах. Лудо затърсих с очи място, където да ги скрия завинаги.

Ръцете ми треперят. Мелани ме хваща за рамото.

- Кажи ми!

Не, не. Напипвам медальона под блузата си. Не, не, не...

Трябва да ѝ кажа - тя ми е жена! Не бива да я мамя, тя трябва да знае всичко за мен така, както аз разбрах всичко за нея - и за тревата, с която е рязала езика си до кръв, и за момчето, в което е била влюбена в осми клас, и за шестте аборта на майка ѝ, за двата скока с парашут, които Мелани направила на 15-годишна възраст, за любовната страст на вуйчо ѝ към нея, за операцията на апендисита, за учителя по френски, в който била влюбена в девети клас, за учителя по немски, в който била влюбена в десети клас, за мечтата ѝ да живее в Тибет, за летенето насън над Индийския океан, индийските планини и река Брахмапутра, за страха ѝ от това, че един ден, когато умре, всички ще я забравят, за лудото ѝ желание да не умира, за слабостта ѝ към репичките и палачинките с малинов сироп...

Тя не е като коте, което можеш да погалиш и то да остане при теб завинаги и ще яде от ръцете ти трохики. Напротив - в природата ѝ е да бяга непрекъснато и от всички - с раница на гръб, обута с червени кецове или с кубинки, с шапка или без шапка, с коси, прибрани в кок или свободно разпуснати по раменете. И сега, всяка минута може би тя се изкушава да си тръгне от мен - за ден, за два, или за месец. Само че страстта ѝ към тялото ми, към косата ми,

любопитството ѝ към самия мен са по-големи от всичките ѝ други страсти и любопитства. Затова тя е все още тук, с мен. И затова трябва да ѝ кажа.

Докато се опомня, тя вече е слязла по дървената стълба и сега вече яде слънчогледови семки направо от една току що откъсната пита.

Седнала е по момчешки разкрячена на един от кухненските столове.

Мам е в редакцията на списанието, татко има среща с някакви важни мъже в Цюрих. Така че сме напълно сами в голямата, пълна с издайнически, стари, кървави петна къща.

- Мелани?

- Ммм?

- Трябва да ти кажа нещо.

Тя престава да изчопля семките от слънчогледовата пита и се заглежда в дълбоко изрязаните си, твърди нокти.

- Мелани, слушаш ли ме?

Тя не ми обръща кой знае какво внимание. Престава да гледа ноктите си и втренчва поглед в слънчогледовата пита. (Откакто се помня, всяко лято мама украсява стените в къщата със слънчогледи - слага ги в огромни, гланцирани жълти вази, които поставя в ъглите на стаите. Обичам, когато майка ми украсява стаите със слънчогледи(...

- Знаеш ли, Ален, сега си мислех за Луната...

Откачена!

Седнах на пода до нея и прегърнах краката ѝ. Тя поставя малката си, загоряла от слънцето ръка върху главата ми и продължава да говори с леко отнесенения си, петнайсетвековен глас:

- Луната е ускорила геологичното развитие на Земята и е забавила въртенето ѝ. Някога денонощието се е равнявало само на осем часа!

И после, ти знаеш ли, че Луната влияе на размножителния процес?

Вдигнах поглед към лицето ѝ. Тя махна една паяжина, заплела се в косите ми - навярно докато съм се ровил сред вехториите на тавана - и продължи:

- Например - тя остави слънчогледа на масата и ме прегърна през шията, - например морските таралежи изхвърлят сперматозоидите и яйцеклетките си само при пълнолуние.

- Защо ми казваш всичко това?

- Чувствам... - погледът ѝ се зарея през прозореца. Навън се падаше нощта, чувах гласа на баща си, който току що се беше върнал и сега приказваше със съседа за разсаждане на бегонии. - Чувствам, че довечера ще има пълнолуние. Чувствам още - Мелани постави едната си ръка върху корема си, - че се превръщам в морски таралеж.

Гърдите ѝ бързо се повдигат нагоре-надолу, дишането ѝ се учестява.

Лицето ѝ става тъмно, красиво...

- Момичетата, които искат да си родят момче, трябва да извършат зачатие тогава, когато Луната минава през една от мъжките планети.

Това наистина ме уплашва. Вглеждам се в лицето ѝ. Мелани не е тук, някъде в Неапол или Катандзаро е, някъде, където заедно с други мургави момичета с разпуснати коси, разголва гърдите си в лунната нощ и шепти унесено думи на някакъв странен език.

- Мелани? Мелани?

Тя трепва.

- Да?

- Какво ти става?

Тя плъзва горещата си длан в деколтето на разкопчаната ми почти до колана риза.

- Ален...

- Не! Недей! Не може! - спирам ръката ѝ. - Остави ме на мира!

- Не, няма да те оставя. Готова съм за всичко...

- Да, обаче аз не съм готов. И не искам да съм готов.

Това като че ли окончателно я събужда, тя се свлича от стола и застава на колене срещу мен.

Не съм готов... Дори не съм готов да ѝ разкажа за гащите с кървавите петна, а какво остава за другото... Ако Петер беше тук, знам какво щеше да каже. Щеше да каже: "Жените са малки, проклетите кучки. Повечето от тях всъщност! И нищо не разбират. Ето моята например. Все още я смятам за най-страхотната жена, която съм срещал, обаче докато бяхме заедно, тя не правеше нищо друго, освен да ме лъжоти и да прави каквото ѝ скимне. Освен в леглото, не ми обръщаше никакво внимание. Въобще не разговаряхме, нищичко не си споделяхме... Това брак ли е? Това е едно лайно, братче, не е брак! И когато се разделихме най-накрая през онзи декември (благословен да бъде!), изведнъж ми олекна. И си казах: "Давай сега, човече, да става каквото ще става!"

Тогава Петер срещна мен.

"Ето това, което се случва между нас, това е вече нещо като брак!", каза веднъж Петер и ме погледна изпитателно. Издържах погледа му, останах спокоен - не исках той да разбере колко съм шокиран от думите му. Не исках да му противореча - в този момент Петер изглеждаше толкова спокоен, напълно щастлив, изглеждаше толкова облекчен...

Винаги съм си мислел, че със своите буйни, къдрави коси, наболата кестенява брада и насълзените воднисти очи, Петер страшно прилича на някой апостол от Христово време - така както ги рисуват фламандските майстори от 17-ти век. И сега, когато на лицето му е изписано

такова неземно щастие, такава вдъхновение, такава радост, приликата е направо поразителна! Непоносима дори! Как бих могъл да възразя на един апостол, който, както е записано в евангелието, е целувал краката на самия Исус?

Боже...

Веднъж попитах Петер какво чете в момента (той започна да чете доста, откакто подари видеото си на едно емигрантско семейство с четири деца от Македония). - Ще ти кажа, ако обещаеш, че няма да ми се смееш!

- Няма да ти се смея.

- Чета тука една книжка... Казва се "Когато мъжът се учи да обича".

- Шегуваш ли се?

- Не - каза Петер. - Чета и разсъждавам. Мисля си за грешките, които правя, когато се забърквам във връзка с някоя фуста. Мисля също и за това, че може би изискванията ми към жените са прекалено големи и затова те бягат от мен като полудели кобили. Всъщност, хе-хе, напоследък излизам често с едно детенце(19-годишна е. Остригана е почти нула номер. Носи диамантена обеща на лявата си ноздра и още една под долната си устна. Навярно сме странна двойка като ни гледа човек в гръб.

- Харесва ли ти? - попитах.

- Кой? Ани? Ами да, мисля, че поне засега ми е забавно с нея. Преглътнах трудно.

- Радвам се за теб, Петер.

- И аз се радвам за себе си, копеленце.

Гласът му изведнъж заглъхва.

- Радвам се, но не чак толкова...

При Петер нещата никога не са сто процента сигурни.

Татко влезе в трапезарията, разхлаби вратовръзката си, поздрави усмихнато Мелани, а на мен ми намигна. После се зае да прави кафе.

Той обича да пие кафе понякога преди вечеря.

- Майка ти ще се върне по-късно. Щяла да поработи още в редакцията.

Когато минах с колата оттам, за да я взема, тя каза да вечеряме без нея.

Вечеряхме без нея. След вечерята, докато Мелани разтребваше масата, татко ме дръпна настрана.

- Това момиче... Красива е, но не е ли много малка за теб?

- Не знам.

Погледът на татко се задържа върху сребърния ми медальон - студен, строг, изпитателен поглед. Пъхнах медальона под блузата си.

- Ален, смяташ ли да се ожениш за нея?

- Не знам, но съм привързан към нея - това беше първото нещо, което ми хрумна в момента. Татко кимна сдържано и ме потупа по рамото.

- Ще живее с теб в Мюнхен, предполагам.

- Да.

- Знаеш ли, момчето ми, гордея се с теб и се радвам, че ще играеш в най-великия германски отбор... И освен това се радвам, че - той стана сериозен, какъвто трябва да бъде един баща, когато говори сериозно със сина си насаме, - че няма да си сам.

- Не е чак толкова страшно да си сам, татко.

Гласът на Мелани проехтя откъм кухнята:

- Хей вие, не искате ли да изпием по един леден чай на верандата?

- Разбира се, благодаря, Мелани! - извика в отговор татко.

- Хайде, да идем на верандата, Ален. Сега е времето, когато щурците и нощните пеперуди идват да ни посетят.

Татко ме прегръща през рамо и двамата излизаме на верандата. Мелани вече е там и пие чай със затворени очи.

Седим на дървената люлка, облегнати на сламените възглавници, отблъскваме се от земята с пети - съвсем лекичко, в ритъм - и гледаме.

Татко гледа мургавите голи крака на Мелани, обути в ленени сандали и пуши. Мелани гледа затворените си клепащи. Аз гледам отвъд квартала, отвъд магазините за цветя и плодове, отвъд училището, в което ходех като малко момче, отвъд площада, задръстен от моторите на американските рокери. Гледам черния Бед Бой на Татко Индиана...

- Скрий добре гащите си, момче, или най-добре ги изхвърли! Нали не искаш да уплашиш майка си?

- Не, господине, не искам.

- Добре тогава, отърви се от тях!

Боли ме!

Боли ме от туристическия нож на Петер, чието острие се врязва в кожата на китката ми и цепката бързо се напълва с кръв.

- Петер, какво правиш, за бога!

- Сега вече знаем толкова неща един за друг, цялата си мръсотия знаем...

Така и не можах да кажа на Мелани...

И по-добре! Някои хора просто не стават за някои тайни.

- Хей, Ален, защо не вземеш котарака със себе си? - попита мама, когато ме видя, че изнасям червения сак на Мелани пред къщата.

- Какво?

- Котарака. Като болен е, когато не си вкъщи.

Сложих сака в багажника и погледнах Лео. Той стоеше чинно до предната гума на маминия транспортер и не откъсваше жълтия си поглед от мен; следеше всяко мое движение - съсредоточено и тъжно. Хлопнах капака на багажника и клекнах до котарака.

- Лео, братче, не мога да те взема.

Лео наистина ми е нещо като брат. Родителите ми го купиха преди година от съседите, които тогава щяха да се местят в Северна Швейцария и имаха намерение да се отърват от него. Нашите съжалили животното и предложили да го купят. Онези с радост се съгласили да го продадат за стотина франка. Точно три дни след като котаракът сменил местожителството си (от съседния двор в нашия), аз се върнах от Щатите - със счупения палец, с патериците, с всичко. Котаракът отначало ме посрещна недоверчиво. Обикаляше ме отдалече и гледаше недоверчиво патериците ми. Аз, разбира се, пръв опитах да се сприятеля с него.

- Мац, писи-писи, ела при мен, момче!

Подмамвах го с пръсти, усмихвах му се мило или подкупващо размахвах под носа му някой кренвирш. Но той продължаваше да ме гледа с недоверчивия си жълт поглед и да не мърда от ъгъла, където стоеше с плътно прибрани една до друга лапи.

Това продължи цели пет дена.

През нощта на шестия обаче той скочи през отворения прозорец на стаята ми и се качи върху леглото ми. Внимателно подуши главата ми, а след това и дъха, който излизаше през полуотворените ми устни.

След това измяука съвсем тихо и се настани върху гърдите ми с намерението там да прекара остатъка от нощта. Погалих го между ушите, той съвсем се успокои и замърка.

Оттогава котаракът плаче с истински сълзи всеки път, когато си заминавам от Берн.

- Лео, братче, не знам...

Погледнах мама. Мама скръсти ръце на гърди и заговори с онзи строг глас, който използва само при възпитателни случаи.

- Или го взимаш със себе си, или го давам на баща ти да го застреля между очите. Знаеш много добре, че животното тъгува по теб. Знаеш го! Така че по-добре да умре, отколкото да го гледам как се мъчи до следващото ти появяване.

- Мамо, но това е само един котарак. Как би могъл...

- За бога, Ален! - мама наистина почва да се разпалва. - Ти ли го казваш?!

- Извинявай... Извинявай. Лео!

Взех го на ръце. Котаракът свря глава под мишницата ми. В този момент Мелани излезе от къщата - с раница на гърба, бяла рокля, кожени мокасини и сплетени коси. Качи се в транспорта, подбирайки полите на роклята си и почука многозначително с нокът по ръчния си часовник. Направих ѝ знак, че идвам веднага. Мама зае мястото си зад волана и си сложи "слънчевите очила за каране на къси разстояния".

Поколебах се за момент.

- Защо не потегляте, госпожо Сабро? - попита Мелани и неспокойно погледна часовника си.

- Чакам - отвърна мама.

- Какво чакате?

- Не съм много сигурна какво точно чакам.

Престанах да се колебая. Взех Лео под мишница и плъзнах встрани вратата на транспорта. Мелани ми направи място до себе си на задната седалка. Мама се извърна, погледна ме и ми се усмихна с усмивката "ти-си-доброто-ми-момче-Ален".